

Gansuyu

Gebze Hapishanesi
Kadın Özgür Tutsaklar
Aylık Siyasî Yorum Dergisi
Haziran 2006 / Sayı : 19

- Günü Güne Eklediler
1000 Etti
- Avukat Behra AŞÇI ile
Röportaj
- Baseğmeyen Kadınların
Diyarından

İçindekiler

CAN SUYU

- 3-4 - Günü Güne Eklediler 1000 ETTİ
5 - Abdi İpekci'de Anneler ve Babalar
6 - Şiir
7-8 - Özgür tutsak tarihinden : Mirasınız
Atalarımızda, Beynimizde, Yaradığımızda
9-14 - Raporaj : Behic Aşçı
15-18 - Raporaj : Sağıcı Saymaz
19-20 - Kahramanlar Ölmez : Hüseyin'in
Unutmuş Garipin Gerillalar
21-24 - Adımlarını İzliyoruz
25-26 - 15-16 Haziran Ruhuyla
27-28 - Kırt milliyetçisi: Gözleme Yönelmeli
29-30 - İncas Kararına Sebepiyet
31 - Kana Elmas, Kocukların Gözyaşı
32 - Sendikli Halkı Yalnız Değildir

ITIR

- 35-38 - ÖYKÜ: Büyüdüren Gülenber ile
Veysel'in Sevdaları
39-41 - Kana Mehmet'in Öyküsü
42-44 - Şiir: Sizler için en güzelini satıyoruz
45-47 - ÖYKÜ: Yalnızlık
49-50 - ANI: Hasan Hüseyin Boynoz
51-58 - Halkın Aydını: Nazım Hikmet
Orhan Kemal
Ahmet Anip
59 - Geçmiş bizim orada tutuldu
60 - Su Komünizm illeti

CAN SUYU

Aylık Siyasi Dergi
Sahibi: Kadın Özgür
Rüşaklar

Yer: Gebze Hapishanesi
Tarih - Sayı: Haziran '06/19

Merhaba,

Haziran sayımızda yine birlik-
te olmanın coşkusuyla.

Coşkumuz, inancımız hiç eksilme-
di. Haziran'da da Apo, Fatih, Hasan,
Haydar'ın coşkusu, inancı ile
dolmuş doluyuz. Onlardan aldığımız
inançla, gülele yeni destanlar yo-
ratıyoruz içeride, dışarda.

6 yıldır süren büyük direnişte
Abdi İpekci Parkı bir mevzi oldu
ve 1000. günü geride bıraktı, Ab-
di İpekci'de direnen ailelerimizi.
O el 1000. günde de onların di-
renisine tonik oldu. Ve 1000. günde
Behic'e, Gülcan'a kucaklaşmanın di-
renmenin coşkusuyla yaşadık o e-
lin altında.

Direnistin dışarıdaki gücü derinle-
ci avukat Behic Aşçı, Başağmeyer
Kadınlar diyorından berrakımız Sağıcı
Saymaz Can Suyu sayfalarında duy-
gularını bizlere anlattılar. Bizlerde
onlara yolunuz açık olsun diyor ve
coşkularını paylaşıyoruz.

Ve Haziran'da ölmek zor diyor
usta seirimiz. Bizde Haziran'da yi-
tirdiğimiz aydın - sanatçılarımıza o-
yrdık sayfalarımızı. Halkın aydın
sanatçılarına... Onlar halk için yap-
tıkları eserleriyle halkın gönlünde-
ki yerlerini hep koruyacaklar.

Ve bu halk onlar için üretmeleri,
direnenleri asla unutmaz, unutmaz-
yacak.

Tüm okurlarımızı coşkuyla kucak-
lıyoruz. Gelecek sayımızda görüşmek
üzere.

GÜNÜ GÜNE EKLEDİLER

1000 ETTİ

2000'den bu yana süren yürüyüşümüze Büyük Direniş dedik. Büyük Direniştir; çünkü içeride ve dışarda yüzlerce insan meydanlarda ve dağlarda gerçeği haykırmıştır. Büyük direniştir, çünkü içeride ve dışarda en yigitlerimiz bedenlerini açlığa yatırdılar. Büyük Direniştir, çünkü 122 insan yaşamını yitirmiş, 600'ü ise sakat kalmıştır. Büyük Direniştir; çünkü hücre hücre direnirken bir yarıda da yeni direniş mevzileri açılmış, demokrasi mücadelesinin nasıl verileceği pratikte gösterilmiştir.

Direndik, öğrendik, direndik sesimizi yükseltmenin halka dayanmanın yeni yöntemlerini geliştirdik. Dünya tarihinde dışarıda ölüm orucu yapan, 1000 güne verdirileceklerini bilmiyorlardı belki. Ama bildikleri birşey vardı. O da evlatları özgür vatan düşünüyordu, Türkiye halkları için yaşamlarını ortaya koymuslardı. Dürsüncelerimizle yaşamak istiyoruz diyorlardı. Anladılar acıuklarını, F tipi hapishane gerçeğini, tecriti, işkenceyi yüreklerinde hissettiler. Duramadılar kostular Abdi İpekci'ye. Bir döviz açtılar. "Gözün Tecriti Kaldırın", "F Tiplerini Emperyalistler Yaptırdı."

2003 yılında başlayan mevzide çok bedel ödediler. Tutuklulara destek olmak için gittiler, neden bu kadar uzun sürdü diye düşünmeler oldu. Onlara verdikleri cevap söylüyor. Bu direniş tecrite karşı. Ama tecrit sadece hapishaneler politikası değildir. Bugün işiği kâğıtından, öğrenciyi gersekinden ayırıyorlar. Bu bütün misliyle bittikleri politikaları uyguluyorlar. O yüzden tecrit bizim de sorunumuz. Tecrit ortadan kalkana kadar da anlatmaya burada oturmaya devam edeceğiz.

Ankara'nın orta yerindeki bir parkta haykırıyorlardı ailelerimiz. Gerçeğin gücünden korkarlar onlara defalarca saldırı, gözaltına aldı, bantaniyelerinden ocaklarına kadar eşyalarına el koydu. Her saldırı sonrası bir daha çıktılar. Bir daha, bir daha. Kararlılık dediğimiz şey sözle değil pratik tavır oluşturmaktır. 1000 güne varan Abdi İpekci Direnişimiz kararlılığın adıdır.

Demokrasi mücadelesi böyle direne direne, bedel ödeyerek, yılmadan, kararlılıkla sürdürülür. Bir basın açıklaması yapıp hesabın değişmesini bekleyen takım elbiseli, kolluklu devrimcilerle öğretiyor ailelerimiz.

Ölümüne bir savaş yürütüyoruz bu ülkenin hapishanelerinde. Bugüne kadar 122 insanımızı yitirdik. Bursuza basın direnişimiz karşısında yalan haberlerle hedef gösterdi katliamlara zemin hazırladı. Sonraları yalan haberlerin yerini ölüm ses sızlığı aldı. Sustunluk ve sansür geldi. Hem de kaptayın bir son-

sürdü. Bu sansür duvarını parçalamaktı görevimiz. Parttakilerde bu sansür politikasından, nasibini aldı. Ankara, Beşiktaş; Abdi İpekçi Partisi, Ankara'nın göbeği. Zulmün sichipleri gördüler, duyduklar, bildiler, sustular.

Baş vurmadıkları yol, yöntem ve eylem tarzı kalmadı. Herkes susarken hatta yaprak bile kımldamazken, dizlerine kadar kara batmışken anlatıyorlar, anlatıyorlar. Tecrit diyorlar, ölüm diyorlar. Bu ülkenin en acil sorunu budur, ölümden daha acil ne olabilir diye soruyorlar. İstlerine yetismeye çalışan insanlar dönüp bakıyorlar. Bakıp oturuyorlar. Oturup sohbet ediyorlar. Sohbetler sürdükçe daha iyi anlıyorlar. Ve bazıları onlarla oturmaya başlıyorlar, O koca elin altında.

Kimi zaman soruyor Abdi İpekçi Partisi Direnisçileri "Daha Koca İnan Ölecek", Kimi zaman ".... ölümsüzdür" diye haykırıyorlar. Hep sabrediyorlar. Parka yolu düşen insanları buyur edip sohbetlerine katıyorlar. Acıktan eriyen bedenleri, kül olup savrulmaları ve hak ihlallerini anlatıyorlar usansızca. Haykırışları sızdan değil. Dillerdin yezanları tarihe kaydediyorlar bir bir. Tecrit konusunda sürdürüyorlar Sobalarını. Bugünde kör, sağır ve dilsiz olmaması için 11 Haziran'da 1000. direnis günlerinde ailelerimizin fiziken yanında değiliz. Ama tüm yüreğimizle oradayız.

Yazın sıcağı, kışın ayağı demeden direnen ailelerimizin önünde saygıyla eğiliyoruz.

YASASIN ABDİ İPEKÇİ DİRENİŞİMİZ!

YASASIN ÖLÜM DRUCU DİRENİŞİMİZ!

Abdi İpekçi 'de Anneler ve Babalar

Analar - babalar, onlar yaşadıkları büyük yükü omuzlayan yorulmak nedir bilmeyen fedakar, özveri, zulatları için ölümlü hisseler sayarlar. Dallarında her böyle olmuştur. Yakın tarihimiz 12 Eylül 'de binlerce insanımız istenmeyenlerden geçirildi. Metnezmiş gibi hapishanelerde de keyfi uygulamalar, tektip elbise dayatmaları ile istenmeyenler koyulastırıldı. Bütün bu dayatmalara karşı aalık grevleri, ö.ö. bastılar. Yine anneler zulatlarının yanbaşında yerini alır. Metnezmiş in önü bizim için bir özgürlük meydanı, bir mevzi olmuştur. Ocağın aşınmaz sığınağında etmek yerimiz Metnezmiş in önü olmuştur. İçerde ve dışardaki direnişle zaferi kazandıktan Ancak zulmün Zulu bitmedi.

Tarih 1984... Tarih 2000 olmuştur. Yeni hapishane yapımları başladı. Oda adı altında tek kişilik, iki-üç kişilik haneleri. Bütünün olduğu yerde direniş vardı. Hanelere girmeyecceğiz dendi, direniş başladı. Analar babalar, yme çocuklarının yanında yerini aldı. Gözaltılar, tehditler yıldırmadı onları. Sokaklarda sürüklendiler, kolları - kolları kırıldı gersi dâvâz yaktı. Sımdı öyle bir yol almalydık ki mevzümüz: kuralın orta bir yer olsun. Öyle de oldu. Zulu'nun başkanı Ankara'da Abdi İpekçi Parki'nde üç yıldır mevzülendik. Analar babalar gençlerimizle eulmiz oldu Abdi İpekçi, mevzümüz halay yerimiz oldu.

Saldırdılar coplarıyla, biber gazlarıyla, gözaltına aldılar, tehditler savurdular yıldırmadılar, yetmedi tutukladılar. Yetmedi. Kıgıncı sağıktan korunmak için aalık birkaç metre musambayı aldılar dâvâzlar diye. Annelerimize, yerekteki sıcaklık istiyor orayı. Tabi onlar bilmez o yerekteki sağıncı, sıcaklığı. Bunun saldırıdan sonra ziyarete gelen halki tehdit ettiler. Çoğu halki merak ediyor. Bir yazı var orda "12 insan tecrübâ ve hanelere karşı bir direnişle yaşamı yitirdi." Bunu merak eden halki sormak, öğrenmek istiyor. Bu isteği hiçbir sansür, korkutma engelleyemeyecektir.

Büyük ailemizin ve halkımızın gücüyle Abdi İpekçi zaferi bizlerin olacak. Orada olmuştuk her zaman yaşamız Abdi İpekçi'de olmak. Kızın yanında, karında yazın yatan sıcaklığında direnen anne - baba, es ve çocuklarımız her zaman zafer direnenlerin olacaktır.

İhtiyar Haziran sıcağı
Haziran sıcak
Haziran coşkulu
Haziran bereketli

Gemide bir kaptan
İsinde bir hamal
Deniz dalgalı
Kaptan doğru yolunda

Geminin yolcuları
Çok
kıymetli ve onurlu
yolunda dikkatli kaptan

Hedeji var çünkü
Linana uarması
Hedeji uarması
lazım

Haziran sıcağı
Yol uşandı
Kaptan i
geldik yoldesler
Tımar görüldü
hedeji bulduk
dedi...

ÖZGÜR TUTSAK
Tarihinden

MİRASINIZ ; ALINLARIMIZDA ,

BEYNİMİZDE, YÜREĞİMİZDE

Yıl 1984 ----

Tarih 11 Nisandı... Metrisin kör koranlık hücreleri. Direnişin

Odeğinde teslim alma politikası vardı. Teslim alma politikasının ara-
cı Tek Tip Elbise'ydı. Devlet kararlıydı, giydirecekti beyaz kefenle-
ri daha yaşarken tutsakların üzerine. Demir kapıları ardından
boslanıp birer birer teslim alınacaktı. Anadolu halkları. Başta hak-
kin öncülerini olan hapishanelerdekiiler teslim alınacak, ardından bu ba-
ra bulut Türkiye'nin üzerine yayılacaktı.

Koranlığın bekalarına tutsakların cevabı belliydi. "Tek
Tip Elbise Giymedik, Giymeyeceğiz" diyorlardı. Bedeli eğindi, giye-
meyeceğiz demenin. Yaşaklamaları birlikte getiriyor, her türlü hak-
tan yoksun bırakılıyorlardı.

Ziyaret yasak, havalandırma yasak, kitap yasak, kâğıt ve kalem
yasak. Yasak, yasak, yasak. İnsana dair ne varsa yasak.
İstercenin ise bir saat, bir zaman yok... Her an süda se-
bepten kağıtlar basılıp, dokümanlar getirilebilir, mahkeme günleri TTE
giymeyen tutsaklar, donaltt o soğuk kış günlerinde havalandırma-
da bekletilebilirdi.

Devlet TTE giymeyenleri yasaklardan sonra, yaşama hakkı
yok sayılarak cezalandırıyor. Ya benim düşündüğüm, istediğim gibi
yaşayacaksın, ya da sonra her türlü ezayı çekeceğimim, ya da so-
na saatler, günler boyu istenince yaparım. Ya da, ya da... Ya da
ların haddi hesabı yok. Her an her şeyin hak görüldüğü iş-
kencehanelere dönüştürüyor.

Direniyor tutsaklar. Fiziken tüm haklardan yoksunlar kör
koranlık zindanlar da. Ama insanca yaşama dair ne varsa onların
bu koranlık kuytuğlarda.

Doğru bildikleri ne varsa yürüyorlar hücre hücre mevsel
zindanlarında. Mevzi hapishaneler, mevzi metris zindanları. Alacak koranlık
geceleri aydınlatmak için atılıyorlar en ön saflara. Saflar sıkıştır-
ılmaları, tek yumruk olunmaları diyorlar. Bu çağrıya kulak verentente
birlikte yürüyorlar hücre hücre, devletin teslim alma politikası
nın aracı olan TTE'nin üzerine. Bu çağrıya kulak vermeyenler
ise yet olacağı günlere koşar adım gidiyorlar.

Ve Apo, Fatih, Hasan, Haydar kör koranlık gecelere misik ol-
mak, alacak koranlığı beden beden yarmak için gidiyorlar yola.

11 Nisan 1984'te.

Alınlarına bağladıkları kurt bant umut olup sarkıyor. Metris Zindanları'nda, hücre hücre ölümleri kucaklarken. Evet hücre hücre yürüyordu ölümün üzerine, hücre hücre ağır, isaretili bir o kadar umut ve gelecek dolu. Geleceği yaratmak ellerindeydi biliyorlardı ölüm yolculuğuna çıkıyor. Alt edilecekti ölüm.

Devlet ise spekülasyon haberleri ve demagogilerle yok sayıyordu, kamu sansür altında direniş. Vazgeçemedikleri demagogileri sıralıyorlardı "örgüt baskısıyla yapıyorlar" "yemek yiyorlar".... Evet dmemizden, haklılığımızdan korkular cahilesiz sıralıyorlardı bildik lafazan cümlelerini.

Ana bilmiyorlardı birtek şeyi, direnen bizdik, kazandıcaz olacaklardı.

İstence, sansür, yok sayma yollarını altında yatırıldı bedenler acılıkla ölümler ölüm yolculuğuna, "Ya Zafere, Ya Ölüm" sloganı sündü direniş Metris Zindanları'nda "Günler ölümlere, ölümler Zafere Gebeydi.

14 Haziran'da Abdullah Meral salıya yatırdığı bedeniyle vusula sokuldu, ölümün kaynağı.

Evet ölümlerimizle gelecekti Zafere, ölümlerimizle alt edilecekti dışmanın demagogileri "örgüt baskısı"yla yaptığımızı iddia edenler son anımızda kadar gözlerimizdeki kararlılık, düşüncemizdeki dürümlüğe gittiğimizi gördüler ölümün üzerine.

Gülerek yürüyorduk ölümün üzerine, ölümlerimizden sonrası gelecek güzel günlerin izlemiyle.

"Güzel yemek yiyorlar" diyorlardı. Ardi orduna düştük geleceğimize, onurumuz, insanca yaşamak için gençliğimizi yiyerek. Apo öldük, Hasan öldük, Haydar öldük, Fatih öldük.

Gün gün, hücre hücre ölümleri alt edenler öldük.

Testim olmo politikalarına hücre hücre beden öldük.

Bedellerimiz erken hücre hücre zulmin zulmine siper öldük.

184 ölüm orucu tarihinde ilk oldu. Apo, Fatih, Hasan, Haydar.

bu tarihin yaratıcıları olup yazıldılar tarihin buralarına. Umutsuzlukun, yalınlığın, teslimiyetin kol gezdiği cunta gıllarında umut oldu Ana. dolu halklarına.

Demagogilerle yok saymaya çalıştıkları direnişimizi ölümlerimizle yok saymayacaklarını gördüler.

184'te Apo, Fatih, Hasan, Haydar'ın alınlarına bağladıkları kurt bant 196'da, 2000'de, 2006'da yerli Apo, Fatih, Hasan ve Haydar'ın alınlarında. Şimdi onlar yürüyor karalığın cellotlarının üzerine.

Şimdi onlar ses veriyor yarınlara, ölümleri yarınların ortasında. Bıraktığımız miras geleceği ellerinde görenlerin alınlarında, yarınlara yol oluyorsunuz. Zulmü ölümlerimizle yarıyor, sizden öldüğümüz güne yürüyorsunuz. Mirasınız alınlarımızda, beynimizde, yüreğimizde ----

RÖPORTAJ

"Hukukun ve Adaletin yok edildiği bir ülkede yaşam hakkı için ölüm orucundayım" diyerek yürüyüşüne başlayan durumdaki avukat Behiç Asçı direnişine ilişkin sorularımıza cevapladı. Davaconelerini - duygularını Cansuyu ile paylaştı.

Sorularımıza yanıtladığı ve duygularını bizlerle paylaştığı için Avukatımız Behiç Asçı'ya teşekkür ediyoruz.

Cansuyu: Ölüm Orucuna başlamq nedeninizi açıklarmısınız?

Behiç Asçı: Ölüm Orucuna başlamamın tek bir nedeni yoktur. Esas olarak 6 yıldır F Tipi hapisханелерде süren ölüm orucunda yazanlar, hapisханелерде yazanlar tecrit ve 6 yıl sonunda tecritin kaldırılmaması nedeniyle ölüm orucuna başlamq kararı aldım. Ben bir avukatım. İstanbul Barosuna kayıtlıyım. 1994 yılından bu yana da avukatlık yapıyorum. Esas olarak avukatlığıma kazandığım bir meslek olarak görmeyim. Avukatlık mesleğimi ve bilgimi - deneyimlerimi halkın hakları ve özgürlükler mücadelesi için bağışçılık demokrasi mücadelesi için kullanmayı tercih ettim. Bu nedenle de her yerde halkın yanında olmaya çalıştık. Grevlerde, gecekondu yuvalarında, hak arama eylemlerinde, hapisханелерde, infazlarda, katliamlarda halkın avukatlığını yapmaya çalıştık. Elbetteki bunu yaparken para kazanmak gibi bir amaçımız olmadı. Olamazdı da. Avukatlık mesleğimin özel liginden dolayı hapisханелерde yazanlar hak ihlalleri ile özel olarak ilgilendik. Her saldırıda tutuklu ve hükümlülerin yanında olduk. Hapisханелерde yazanlar hak ihlallerinde son 6 yılın farklı bir yeri vardır. 19 Aralık 2000 yılında "Hayata Dönüş" operasyonu ile açılan F Tipi hapisханелерde uygulanan yoğun tecrit ve tecrite karşı verilen ölüm orucu direnişisi 6 yıldır sürüyor. 1 ve 3 kişilik hücrelerde yalnız, tekbaşına tutulan insanlar fiziki tecritin kaldırılması için ölüm orucu direnişine başlamışlardı. Direnişite geçen 6 yılda 12 insanın ölmesine rağmen tecritin kaldırılması için Adalet Bakanlığı edim atmadığı gibi tecriti her geçen gün ağırlaştırmaya başladı. Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası alanların cezalarını tek kişilik hücrelerde ve günde 1 saat havalandırılmaya çıkartılarak uygulamaya başladı. Yani toplam alanı 8 metrekare olan, içeride bulunan yatak, masa, dolap, banyo - WC gibi ekipmanlar çıkartıldığında sadece bir parçık kalan alanda günde 23 saat kapalı kalmanız beklenmektedir. Böyle bir şey mümkün müdür? Biz elimizde kendimizi bir odamıza 24 saat kapatmak neler yapılabileceğimizi öğrenebiliriz. İste biz odamızda kalıyoruzken o insanlar nasıl 23 saat kalabiliyor?

Öz güzelliği, Belki de ölüp giden o öz kişi değil bizim insanlığı-
mızdır. Çünkü tecrit istencesini izliyoruz. İnsanlara gözümüzün
önünde istence yapılmaması seyirci kalıyoruz. Tecrit konusunda bir-
rinci derecede sorumluluğu olan avukatlar, aydın ve sanatçılar
tecriti izleneye başlıdılar. Tecriti göndere almaları gereken ve te-
cristi gözlemlenecek durumda olan bu kesimler gerçekten çabaları har-
camadılar. Onları harekete geçirmek gerekiyordu. Gönderilene
tecristi tetkik sokmak gerekiyordu. Benim ölümlerim öncesi bir-
çoklarından sonra tecriti göndere almaları ve tecrite kavranma-
cılıkla etmede bir program çıkardılar. Elbette bu önemli bir ge-
leşimdir ve tecritin kaldırılacağı konusunda umut veren bir geliş-
medir.

Canayrı : Fatma'nın son günlerinde aynı evdeydiniz. Bize ya-
sadıklarınızı, Fatma'yı uğurlarkenki duygularınızı anlatır mısınız?

B.A. : Fatma ile direniş içinde çok az beraber olduk.
O çok dayanarak gördüğünce ilk özelliği sabırlığı, sabrı idi. Acıla-
rına çok duygudan emindik ancak kimselere kızmadı, sesini dahi
yükseltmedi. İnsanları sabırla ilgilendi. Son birkaç gün bilinci gidip gelme-
ye başladı. Son gün ise bilincini tamamen yitirdi. Kendisine
gözetimde zannediyordu. Refakatçilerini polislerinle diğerek kav-
du, ayrıca sıvı alması da kesmiş. Hatta ablası Zehra'yı
dahi kavdu. Sonra ben içeri girdim, kendimi tanıttım. Beni
dinledi. Kavmadı. Bize sohbet ettikten sonra sıvı alması gerek-
tiğini söyledim. Abiye sıvı alması gerektiği üzerine kavdu.
Biraz daha kavdu alması gerektiğini söyledi. Benimle konuşurken sürekli
ellerine bakıyordu. Ellerini çevirip önüne arkasına bakıyordu.
Buna bir anlam verememiştik. Ölümünde kavdu kavdu. Ellerini
göğsünde zafar izleni yapıyordu. Ayrıca yavaş çok huzurlu ve
mutlu idi. Çok rahat bir yüz ifadesi vardı. Fatma bize birçok
duyguyu yaşattı. Kendisine güzel bir tören hazırladık. Uğurla-
dık. Gerçekten insanlar merabla izlediler. Kimse demagoji yapı-
madı. Kendisine layık bir tören yaptığımızı düşünüyorum. Da-
ha sonra onun hakkında kavdu. İnsanların genel olarak söy-
ledikleri şeyler, kendimizi değerlendirdik, eksiklerimizi tartip-
tik gibi şeyler söylediler. Kuşkusuz bu doğru bir değerlendir-
medir ama bence yeterli değildir. Hatta sınırlaması gereken
asıl sonuç bu olmamalıdır. Biz zaten her zaman kendimizi de-
ğerlendirmeli, eleştirmeli, özelleştirmeliyiz. Bunun için birinin
ölümüne beklememeliyiz. Biz Fatma'nın ardından kahraman-
lığın sınırlanmasını bir daha gördük. Kahramanlar filmlerde-
ki gibi olağanüstü yeteneklere sahip insanlar değil. İşte
Fatma gibi sınırlı insanlar. Sen, ben hepimiz birer kahra-
manız. İnce Fatma'nın şahında halk sevgisi, vatan sevgi-
si ne demek bir kez daha gördük. Kuşkusuz Fatma'nın
birçok eksikleri, zayıfları vardı. Ama verdiği söz sadık ol-
mak halk ve vatan sevgisi onu ölüme götürdü. İşte kah-
ramanlığın sınırlanması ve kitleselleştirilmesi anı.

Ne büyük bir güç değil mi?

Ama bu arada bir insanlık sorunu da yaşanmaya devam ediyor. Geldikleri noktada birince çok kötü bir nokta idi. Gözlerinin önünde istence yapılmasını ister hale geldiler. Aydın mayana ile hiç uyumayan bir durum. Bir eylemlerle sansüre sahip görüyoruz. 6 yıldır süren bir direnişin parçası oluyoruz. Buzuyor ve geliyoruz. Aydınlarımız da bir-çok orulu, namuslu olmak istiyorlarca yüzlerini halka dönüyorlar. Bunu yaptıkları anda yeni gazetkiler yazıyorlar. Aksi takdirde düzenin aydını olarak göplüğe pidereller ve kimse onları hatırlamayacak bile.

Conuyu: Direnişe başladığımızı duyurmak için yaptığınız açıklamada Halil Önder'in mektubundan bir sözün olduğunuza. Bu mektubun size neden bu kadar etkili olduğunu anlatırmısınız?

B.A.: Halil Önder'in mektubu sadece duygulu bir mektuptu. Böyle bir mektubu ancak bir devrime yazabilir. Kelimeleri ancak okuyan özel ve etkili bir şekilde bir devrime bir araya getirebilir. O duyguları ancak bir devrimci yazabilir. Halil bu duyguları en özel şekilde anlatmış. Doğru birer birer direldik. Yıldız olduk. Önder insanlığımızın tümü aynı bir değer, yazılıktır. Onlar hiç tereddütler, gözleri kırık çocuklar için meselede ettiler ve ölediler. İzzetlerini verdiler. O fedakarlığı anlatmak mümkün mü? Başka bir şey söylemeyi tercih ederim.

Conuyu: Son olarak en sevdiğiniz türkileri söylebilir miyiz?

B.A.: En sevdiğim türkülerin isimleri şöyleler: Grup Ekin'in Senimle bir (Partizan), Yarı, Ceylan, Halikali peker.

Sorularımıza yanıtladığı için Ar. Behre Rası'ya teşekkür ediyoruz.

“ Hoşçakalin :

Hep mektuplarımızı soruna yazdık
hoşçakalinlarımız. Baza aldık bu kez.
Çünkü bu mektubumuz elveda ile
noktelayacağız.

Evet, biz gidiyoruz, siz Hoşçakalin.
Hoşçakal Anam, Yarım,
Hoşçakal kardeşim, arkadaşım,
Hoşçakalin dostlarımız
Hoşçakalin geride bıraktıklarımız.

Anlatın çocuklara masallarda, yıldızlar
arasında, yıldızlar gibi kayıplarımızı...

Ama önce hoşçakalin.

Belki son vedaya vaktit kalmasın.

Belki vedalaşmak der vakitlere sığmasın.

Biz gidiyoruz. Bu yüzden size son veda.

ELVEDA ➔

* Ceyhan Hapishanesinden Halil Önder'in yazdığıdır.

RÖPORTAJ

Başegmeyen Kadınların DİYARINDAN

Canayrı: Bize kendini tanıtır mısın?

Sevgi Saymaz: 14 Şubat 1967'de Artvin'in Samsat ilçesi Arpatlı Köyü'nde doğmuşum. Benden 4 yaş küçük bir de erkek kardeşim var. Memur bir ailenin çocuğu olarak büyüdüm.

Kayımsı çok severim ve ben deki yeri de hep ayrı olmuştur. Örgütçü bir devrimci olarak mücadeleyle başlayana kadar bütün yazlarımı köyde geçirdim.

İlkokulu Ağrı ve Artvin'de farklı farklı okullarda okudum. Ortaokuldan lise ilkiye kadar Artvin'de kaldıktan sonra Ankara'ya gittim ve Ankara Atatürk Lisesi'nden mezun oldum.

Devrimcilerin bulunduğu ortamlarda büyüdüğüm için bu dersce-ler bana uşak değildi. Ailemde burslu payı var tabii.

1985'te Gazi Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi Maliye bölümüne kazanıp okula kayıt yaptır-dım.

Ortaokuldan beri saygılı faaliyetler içindeydim. Voleybol ve basketbol oynardım ancak basketbol oynamayı çok seviyordum.

Okuduğum liselerde halkoyunları ekiplerindeydim. Üniversitede de aynı merakım devam etti. Farklı yörelerin oyunlarını öğrenmeye devam ediyordum.

Üniversitede farklı sınıflardan insanlarla tanışma ve onları tanıma imkanım oldu. Devrimci olmayı hep istiyordum.

Ortamımı da bulmuş oldum. 1984 Ö.D ve hapishaneler dincir-nisleri beni çok etkiledi. Hatta ilk duyduğunda böyle bir dincir-nisim olamayacağını, anlatanların yerden yerliş kutaktan dolayı şeyler anlattığını düşünmüştüm.

'86'nın sonlarına doğru büyük ailemiz içinde yerimi al-dım. Tanıdıkça öğrendikçe de sevginin bağlılığı ve inancım büyüdü. İlk öğretmenlerimden biri de Fuat'tı. Gerçek teorik gerekse pratik anlamda çok şey öğrendim ondan. Sonra aceleyle aydın-ca sınıflarımı, tartıştıkları anlattım, sabırla dinledi. Ve her sorunun bir çözümü vardı bu aile içinde. Yetenki bi-limsel ve mantıklı düşünebilirdim. Fuat'tan bunları öğrendim.

'87'de okuldan, '89'da da ailemiz yanından ayrıldım. Önce diploranda sonra da birliklerde yer aldım. Ankara'da, lise bir dönem İstanbul'da ve Adana'da faaliyet yürüttüm.

Mart 1992 'de Newroz 'da yaşanan katliamları protesto amaçla gerçekleştirilen kampanyada Adana 'da gözaltına alındım ve tutuklandım. Müebbet hapis cezası aldım. O günden bu yana da hapis hanedeyim.

Cansuyu: Ö.Ö 'ne başladığındaki duygu dosyalarının nelerdi?

Sevgi S: Başlamadan önce çok heyecanlıydim. Bekleme süreçleri hep böyledir tahmin edersiniz. Başladıktan sonra rahatladığımı söyleyebilirim. En çok da karanfillerimiz geliyor du gözlerimin önüne. Ve tabiki Fatmamızı. Bu destansı yürüyüşte onların izlerine basarak ilerlemek ayrı ve gurur veriyor insana. 122 canımızı da saygıyla anıyorum.

Cansuyu: İkinci defa bandedi kusandın. Neler hissediyorsun?

Sevgi S: Evet ikinci defa kusuyorum bandedi. İlki '96 'daydı. Ve bingen öncekine kadar netleşmemiştir. Hapishane olarak dahil edilmedik diye çok üzülmeştik ki öyle olmadığını öğrendik. Sevinçimiz görmeliydiniz.

Şimdi çok farklı koşullardayız. Ümit ve Huseyin gibi geliyor aklıma sık sık. Onlarda ikinci defa kusma bantlarını öncemize açtılar.

Huseyin Güvencü'ye '96 zafarından bir süre sonra Sular ya'ya geldi. O zaman yaptığımız bir sohbet hiç unutmuyorum. Biz sehit dosyadık ancak öncemizde yeni dosyalar var. İleri bakacak ve sürecin insanı dinmeye çalışacağız. Devrim yürüyüşünde daha nice direnişler bizi bekliyor. İste yine bir yürüyüşteyiz ve 13. ekim şenlikleri arşındayız. Sabırsızlıkla bekleyen yoldaşlarımıza bu sohbeti hatırlatmak isterim.

Cansuyu: Cengiz Soydan'ın ediyti yürümek nasıl bir duygu, neler dosından?

Sevgi S: Ekibimizin adını öğrendiğimde Cengiz'in karan-jillestigi gün geldi aklıma. Hürrelerdeki ilk karan-jilimez aynı zamanda ilk zafarımızdı. Tanımıyorum Cengiz'i ancak Sergil'in anlatımlarından ne kadar esprili ve coşkulu bir insan olduğunu biliyorum. Bulduğtu ortamları seilendirmiyormuş hanesi.

Şimdi Newroz Cengiz, Cengiz de aynı zamanda Newroz 'da bizler için. Bağlılıkla anıyorum canımızı.

Cansuyu: Fatma'dan bayrağı devralmak neler yaptı?

Sevgi S: Fatma'yla 10 yıl kadar aynı hapishanelerde kaldık. Çok yakından tanıyorduk birbirimizi. Gıcık bir belleğim vardı Fatma'nın ve sık sık ayrıntılarda ona başvururdum. Benim hazırladığım diye esri yapardım. Emekler ve coşkulu yanlarıyla süccade bir yoldaşımızdı. Tahliye olduktan sonra onu çok aradım. Birbirini iyi tanıyan ve anlayan yoldaşlar vardır. Şimdiden nelerin geçtiğini tahmin edersiniz birbirinize. "Ne düşünüyorsun" diye somanıza perok yaktuk. İste böyle yoldaşlarından biriydi Fatma. "Ben son olayım" demişti. Cengiz hanelerde İktis. Şimdi Fatma'nın dileği benim dileğim oldu.

Canıygu: Au. Behiç Azgı ve 2 çocuk anesi Gülcen Görünüşlü ile ilişkisi paylaşılıyor. Bu konuda ne söylemek istersin?

Seydi S: Behiç'in ve Gülcen'in görüşmelerinin çok farklı bir anlamı var tabii. Duyduğumuzda hepimiz çok etkilendik. Her silüetlerimizi yaşadıklarımıza anlatıyorduk. Ve bugün O, tut-saklar için görüşme başladı. Sorunlarımızın yaşadıklarımızın büyümesine ister paylaşımı karşısında ne denilebilir ki, Vicdanın köreltildiği bir süreçte öğrenmek isteyenler için bir umut ışığıdır Behiç.

Gülcen Adana'dan gelmiş yolda Gülsüm'lerin Seray'ın izini sürüyor. Her ilkinde ardından öpüyorum.

Canıygu: 6 yıldır süren destanımızın sana yasattıklarını, düşüncelerini anlatır mısın?

Seydi S: 6 yıllık süreçte perçektan görsay yaşadık. En değerli anlarımızından yanarda ve kahramanlaştılar.

Yıllar boyunca kavirli bir biçimde süren direnişimiz aynı zamanda belelerin geçişinde bir göstergesi. Her koşulda inançlarını koruyanlar peleşimdeki sahibi deşektir. İste bu inanç ve kararlılıkla adınısdık bunca yolda.

2000'de yolda çıkmadan önce gelişmeler almış kesikli konularda fikir yarıştırmıştık. Beklediğimiz ve önceden kestiremediğimiz pek çok şeyle karşılaşmıştık. Tecrit toplumu tam kesimlerine uygulamak isteniyor. Devrimcilik iddiasını sahip olanlar ilerledi her türlü bedelli ödeyerek, bu iddiaya sahip olmayanlar bir bir terketti meşşış.

Bu destanın kahramanlarından Seydi Abdurrahman, Yasemin ve Berran'ın, Gönay'ın ve Seray'ın diyarından yolda çıkarak güzel bir duygu. Seray'ın desinideki canlarımızı Jaziradan tanımayan da arkadaşlar anlatıyorlar. Böylece onlar yaşamımızın bir parçası oluyorlar. Jazirasında onların da sesini aldığını hissediyorum yarıbasında.

Canıygu: En sevdiğin türkçe, marş, kitap hangisi?

Seydi S: En sevdiğim türkçe, marş, kitap... Gerçekten zor bir soru. Türkçe ve marşların çoğunu severim. Aynı seçmen perelince birkasını sıralayayım. "Auzar elleri" ni severim mesela. Karayillenen canlarımızın ardından söylemek isterim hep. Seray'ın yine aynı biçimde. Türkçelerden de "Yasa. Dağ başında kar kar boran" ni severim. Söyleyebildiğim bir ilki türkçeden biridir.

Kitap konusuna gelince... "Moskova şirerinde" telvar telvar okuduğum kitaplardan biridir. Kus deya okunmuşdur. Yine Ilya Ehrenburg'un romanları aynı biçimde. Bazar Kemal'in romanlarını da büyük bir keyifle okurum.

Canıygu: Seni en çok etkileyen day nedir?

Seydi S: Beni etkileyen birçok day var. Bir anda o kadar çok şey geliyor ki aklıma. Ben ilki tanesini anlatayım.

Bana en zor gelen şeylerden biri, kritikle anlarda bir yoldaşımın sağ-salim dönmesini belemektir. İkiniz kuyulu ve zamanın olup bitmesini istenezsiniz. Aynı durdurduğumuzda, Gönüllükle beklediğim yoldaşlarım dönde, ancak bir yoldaşım dönmedi. Başka bir yoldaşımın beraber eude telefon etmemi bekliyorduk

Bir türlü beklediğimiz telefon gelmiyordu. Onu gördüğümüzde nasıl konuşuruz ve neler diyeceğimizi konuşuyorduk aramızda. Vakit oldu, gelmedi. Daha sonra telefon geldi, başka bir ses. Yıldırımın sesini rahat dostuğuna şifrendik.

Bir diğer unutamadığım olayın şöyle...

Sakarya Hastahanesi'ndeydik. Yanımızda farklı bir sınavla yardım-yataklardan cesaret almış bir ana kalıyordu. Dayı kutsak edilmişti. Bir gün hepimiz salımsıydık. Ana da, bir kışak radyo- dan haberleri dinliyordu. Bordan radyoyu kaldırıp "Kızlar kız- lar" diye ayağı fırladı. "Dayı birtümlü, Dayı birtümlü." Hemen birbirimize kışaklaşmaya başladık. Borda baktım ana bir göçle gibi zıplayıp zıplayıp dönüyor. Hepimiz ona baktık, ağır otursaklı biriydi normalde. "Ne kalıyorsunuz? Dayı bir tek sizin Dayınız mı?" Hepimizin Dayısı o. dedi. Anayı da yanına alıp hep beraber göçle kışakladık bu gelismeyi.

Cansevi: En büyük hayalini bizimle paylaşır mısın?

Sevgi S: En büyük hayalim...

Aklımda bu sadece benim hayalim değil. Benim devedilen bir hayal. Ve belli de sınır piketleri için büyük güne de- vire kadar.

Jiller önce karayillezen yoldaşlarımızdan birisi Ali Ay- gan bana İstanbul'a tanıtıyordu. Başta kenarında yarıyor- duk. Atlı köş'e gösterdi. O ve Ferit Elkayın'un artık hayalimsiz. O büyük günde bahsedti bu at heykeline binicilerimiz, Ellerinde de kışakları olacaktı. Ve hayale kal- dırıp bir nesim getireceklermiş. "Ferit karayillesti, ben de binemeysem artık sen binersin" dedi. "Yok sen", "Yok sen" derken diğer yoldaşlarımız da anlattık bu hayali. Ancak anlattığımız yoldaşlarda dahil tüm canlarımız sonradan ka- rayillestiler. Sadece bu güne ben kaldım. Artık gerisini de siz bilirsiniz.

Sevgi ve Bağlılık.

Cansevi: Sevgili baramıza Sevgi'ye duygularını bi- zimle paylaştığı için teşekkür ediyor yolun açık olsun diyoruz.

KAHRAMANLAR

ÖLMEZ

"Hüseyin'in Vurulmuş
Çarpışız Gezillolar"

Vurulsam, kaybolsam derim,
Cizilayıplak, bir karpada,
Erkekçe olsun isterim,
Dostluk da, düşmanlık da,
Habiri olmaz halbuki,
Geler süpürler namıya,
Baslar pece derriyesi jandarmaların...

Ahmed ARİF

Kaymanın usta şair bu dizelele namusu için, onuru için elden silahını düşürmeyenleri anlatmış.

Bir ülke, içindeki halkın bapır olması ile bapırlesir. Kurtuluş yine halkın savaşıyla mümkündür ve artık silah sesleri kurtuluşu getirir olmuştur, elinden silahı düşürmemek ve mertçe savaşmak o ülkenin en yipitlerine düşes.

Hüseyin Cevahir; iste bu yipitlerdendir. Türkiye'de verilen halk kurtuluş savaşının diğer savaşı, militan ve önderlerindendir. Yoldaşlarıyla omuz omuza verip vatanını savundu emperyalistlerden. 60'li, 70'ler yılların Türkiye'sinde cüretin ve yipitliğin adı oldu.

İsrail Baskonsolosu Efraim Elram'ın kaçırılması üzerine; THKP-C (Türkiye Halk Kurtuluş Partisi - Cephesi) önderlerinden Hüseyin Cevahir ve Mahir Gayan İstanbul'un maltepesi'nde bir eude kusatıldılar. Onlara "teslim olun" diye seslenenlere silahlarındaki mermilerle cevap verdiler. Cevahir kuskusuz silahının kabzasını tutacaktı, onu yer bilip, onu konuşturacaktı. O THKP-C'nin Kürdistan sorum-

lusuydu - Kürdistan'ın, Dersim'in yiğit vatanının ve halkı-
nın kurtuluşunun onur verici sorumluluğunu omuzlamıştı.
zulmün sahiplerine karşı münazırlar gibi dimdik durdu ve
teslim etmedi vatanını.

Gatısına 51 saat sürdü. Orada Türkiye Halkları dire-
niş pözdüler. Nasıl savaşılacağını, nasıl direnileneceğini,
nasıl yaşanacağını gördüler.

Cevahir, orada şımsüzleştirdi. Elinde silahı, dilinde
şöpanı vardı. 1 Haziran 1971'de direniş kültürünün ilk hat-
kalarından biri oluşturulmuş oldu. O gün o evde bir kız
çocuğunu, Sibel'i korumaktı bir görevleri de.

"Asla teslim olmayacağız; Bizim buradan ölümüze
çıkarmayacağız. Çocuk dokunmayacağız. Çocuk ancak sizin atesi-
niyle ölebilir. Silahımızı da asla teslim etmeyeceğiz. Erkek
adam silahını teslim etmez. Biz teslim almaya gelirsene,
silahımız size dönecektir."

Hüseyin Cevahir'i bugün Cevahir yüreklerimizde yaşo-
tuyor. Ülkemizin her yerinde o günlerde başlatılan savaş
sürüyor. Hücre hücre eriyenlerimiz, dağlarda sahan, sokak-
larda bapurluk savaşçıları olanlarımız, hücrelerdeki bapür-
tutsaklarımız onu yaşıyor ve yaşatıyorlar.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Adını halk kurtuluş savaşımızda yaşatacağız.

— / —

ADIMLARINI İZLİYORUZ

Mersin Üniversitesi'ne 1997'de gittiğimde bir önceki yıl postatlarla yazılan katılmalar ve sonrasında gelen gözaltılarla oldukça durağan bir okuldur.

TÖDEF'lileri bulmalıydım, ama nasıl bulacağımı bilmiyordum. Kurtuluş Dergisi'ne gittim ve orada Ufuk'la tanıştım. Ufuk sivil çakkartlı idi. Okulu yeni bıraktığı ve yaşadıklarımıza yabancılık bilmeyişle siccaklık, samimiyet hissettirmiyordu. "Burada TÖDEF'li-ler var tanıştınız mı" dedi. Tek başıma katıldığım ilk miting-de tanıştım. Seminer ve diğer TÖDEF'li-lerle. Seminer Felsefe bölümünde okuyordu. Meğer okulun bahanesinde saza alıp Yunan'dan şarkılar söyleyenler orlanmış. Onlar da böylelikle bizlere ulaşma-ya çalışıyormuş. Böylelikle TÖDEF toplantılarına katılmaya başladım.

Gönderdiğimiz Susurluk protestosu idi. Zaman zaman bu top-lantılara uğun da katılırdı. Bir basın açıklaması yapılabilece-ğini anlatıyordu. Bir okuldaki eskilerin (!) itirazlarına katılır-pek de onları vermiyordum. Sonuç olarak Ufuk rana etti okulun somut koşulları bahanesi reddedildi. Bir basın açıklaması oldu olmasına ya 5-10 kişilik. Moralimiz bozuldu ama basın açıklaması bize ders oldu, eksiklerimizi gördük.

Uğun daha çok anlatmaya başladı. Çalışma tarzı, insanlara pi-dişimiz, görsel malzemelerimiz, ve en önemlisi bizim mücade-le-ye bakışımız... Seminer felsefe bu süreçte selftekilerini aştı ve dev-rimlilik tercihini net olarak açıkladı. Bu hiç de kolay değildi ama mücadeleye sirtini dönmeyen vicdani sorumluluğu onun için daha ağırdu. Seminer bu konuda:

"Hayattan zevk alıyorum, insanları seviyorum, mücadele et-tiğim için vicdani aridor huzurluyum."

Bu tartışmalardan Talay gelip gitmeye başladı. Seminer ile İskenderun'dan tanışıyorlardı. Talay Gukurova Üniversitesi Hem-sinellik bölümünde okuyordu. Talay da çalışma tarzımızı çokta anlattı bize öğrenci meclislerini kurarak öğrencilerin sorunlarına hep beraber çözüm bulacağız diyordu. Hem TÖDEF hem de öğrenci meclisi çalışmalarını yürütüyorduk. Bazen bu ikisini nasıl yarıtecepli-mizi tam keşfetmiyorduk tartışarak anlamaya çalışıyorduk. Bu çalış-malarla okulun havası değişti. Afişler, pankartlar asıyor sınıf konuş-maları yapıyorduk.

Anket çalışması yaparak öğrencilerin sorunlarını tespit et-tikten sonra seflik ve kütüphane başlıklarıyla bir miza kompoz-yası başlattık. Bir yandan öğrenci meclisini tanıtıyor toplantılar yapıyor

duk. Bir yandan da para sorununu aşmak için standlar açıyorduk. Bunca şeyi aynı anda yapabilmemizi Semir'in örgütleyişine borçluyuz. Tanıştığını kestürüp herkesi gazetemelere nasıl katabilirim diye düşünüyorduk.

Yurtta faşist baskılar gündemdeydi. Onlara antidekleri dillerden cevap verme cüreti gere Semir'den geldi. Hıplı Sultanların yaptığı gibi.

Bu arada merkezimiz oturmuş İstanbul'a gelir pide almıştı. Nasıl bir üniversite kurultayı yapma kararı aldık. İddialıydı Semir. Kurultayı bizim Üniversitede yapalım denmişti. Hem de laf olsun diye değil ciddi ciddi. Kurultaydan sonra Öğrenci Meclisi çalışmalarımız sürdü ve 700 imza topladık. Bu arada Kurtuluş merkez büro basılmış Adana meclisimiz Mehmet Topaloğlu ve iki yoldan sınırlı katledilmişti. İstanbul'da günün cezaevine katılmadım ama Semir katılmıştı.

Garıda Taş bina (Belediye) önünde bu konuyla ilgili basın açıklaması yapılacaktı. Açık alanda basın açıklaması yapma hakkı kazanılmamış, gözaltı kesin. Ufuk metni okurken saldırı başladı. Söğütümüzle dolduruldu minibüslere. Semir bu arada polislerin tekine yapıstırması tekmeyle. Yığıt kart kızı... Bayana posuna bakan bu cüreti anlayamaz. Onun cüreti haklılığına olan inancından geliyordu. Ufuk ve kız kardeşleri de alınmıştı ve ilk gözaltılarında. Mankonede polis, Semir'in kendileri dövüldüğünü anlattı hakime. Hakim hapisi diye sorunca mi yarı polis gösterdi Semir'i. Hakim marmoz marmoz "Bu mu?" dedi. Hakim de bilmez cüreti, haklılığı, kararlılığı.

Bu gözaltıdan sonra tutuklandı Semir ve Ufuk. Kısa süreli bir tutukluluktu. O tutuklarken biz topladığımız imzaları birlikte rakı türkiye ilettik. Haklarımızı kazanmıştık ama ne yalan söyleyeyim onsuz tadına varamadım. Semir tahliye olduktan sonra karalı. Zindan hissesi kaybetmemişti. Çıktıktan sonra daha fazla pörev aldı. Deniztaş mahallesinde Halk Meclisi çalışmalarını başlattılar. Ufukla. Halkla tanışıyor onlarla daha da bayıyordu. Öpünteri şöyle anlatıyordu Semir:

"Ve devrimcilik yaptığını hissediyordum. Bu dönem hayretimin hiçbir döneminde duymadığım bir huzur içerisindeydim. Bu bana büyük bir haz veriyordu."

Sonra onunla birlikte İstanbul'a geldik. Mersin'de birçok şey başarmış bulduğumuz okulda bıraktığımız okul çok farklı olmuştuk. Sınıf konusmaları yaparak duyurusunu yaptığımız 6 Kasım YÖK boykotu %100 katılımıyla gerçekleştirilmişti. Öpüntim üyeleri dahi derslere gitmeme çağrısı yapmıştı. Mersin'de kazandığımız deneyimleri aktardık İstanbul'daki diğer deneyimlerini de bize öğrendik.

Semran İstanbul'da da sorumludur. Bir gün Yıldız Teknik Üniversitesi'ne gidip affı aştığını öğrendim. Neden dedim. Onunki insanın tek ve dereyimsiz olduğunu anlattı. Kazanılmış hakların yitirilmiş, tekrar kazanmak gerektiğini anlattı. Aslında onun daha iyisini daha ilerisini isteyen tarafını bilirim. Bilirim bilmesine ya "ya başına bir hal petirse" işte bu kaygı daha öpin başınca balca itiraz ettim. Ounsa doğruyu yapıyor olmanın rahatlığı vardı yüzünde.

Evet daha ilerisini isterdi Semran. Bu yüzden sifmodi petirlipe halkın adaleti, umudu oldu. Bir keresinde karolipin celloları "İsteseb hener petiriniz onu" dediler. Galendi petiramediler. Semran birçok zorluk yaşamış olmasına rağmen uzun bir zaman sündürdü saucasılığı. Zamanlık ölümöyle faine çok büyük bir acı yerleste. Onun yünadüpe yolları arzınladım. Geritpim her sokakta onun ayak izini gördüm.

Oensim'in yipit kızının sevdası yünepne sifmodi. Örpstone yazdığı bir yazısında duygular ve düşüncelerini aktarıyordu.

"Hareketimiz tüm dünya halklarının kurtuluş umududur. Bizim görevimiz de umudu büyütmeektir."

Ounla aynı sevdalara delmanın aynı hasretlikleri aynı cepaları getmenin aynı umudu büyütmenin gururunu yaşıyorum. Yünepinde sevdası çok büyük olanlar onun yünadüpe yollarında yünüyor adımlarını görüyorlar, görüyoruz. Ne mutlu bize ki böyle yoldağlarımız var.

« Tâmi yaşantımın hen hammaddesi, hen de bu hammaddeyi releyen hareketimizdir.

Kendimi çok şanslı görüyorum, böyle bir ailenin bir üyesi olduğum için. »

Semra POLAT

Dünyada ve Ülkemizde DİRENİŞ TARİHİ

15-16 HAZİRAN RUHUyla

15-16 Haziran 1970'in üzerinden 36 yıl geçti. Bugün sendikaları bu büyük direniş anı birde süsle yaptılar. Ancak o günün DİSK'i ile bugünkü DİSK arasında farklar kadar fark vardır. Bu yazıda biz arasındaki farkları madde madde sırtmayacağız. Zaten 15-16 Haziran'da neler yaşandığını anlattığımızda aradaki fark da görünür. Ve bugün o sendikaların süsle yaptıklarının ilkyazıldıklarından başka birşey olmadığını da görürüz.

1970 Mayıs'ında, meclise 274 sayılı Sendikalar Kanunu ile 275 sayılı toplu iş sözleşmesi grev ve lokavt kanunlarında değişiklik yapılmasına ilişkin tasarılar sunuldu.

274-275 sayılı yasalarda yapılmak istenen değişikliklerle DİSK'in toplu sözleşme ulusal temsil yetkisine kadar birşey hakkı gaspedilecek, DİSK tepeye edilip işçi sınıfı TÜRK-İŞ'e mahkum edilecekti.

Emperyalizmin ve oligarşinin dayattığı, bu yasa 11-12 Haziran'da mecliste AP-CHP'nin oyları ile 3,5 saat gibi bir sürede kabul edildi. Otlar mecliste yasağı kabul ettiler, TÜRK-İŞ'de var gacyle devrimci sınıf sendikacılığını yönetmeyi amaçlayan bu yasanın çıkışını destekledi.

DİSK yönetimi o günün düzen partiler: cumhuriyetçilerin yasağı veto etmesi ve işi uğraştılar ancak bunlardan bir sonuç alamadılar. Çünkü emm büyük yedendi ve oligarş devrimci sendikacılığı yok edip zararsız hale getirmeliydi!! İste DİSK yöneticilerinin görmek istemediği bu idetaydı ve o günde tutumları reformistçeydi.

Ancak DİSK'li işçiler yasanın çıkışının hemen ardından DİSK yönetiminin reformistliğine rağmen direniş kararı aldılar. Bu karar da

15-16 Haziran'da tüm fabrikalarda konuşmalar yapıldı yasa anlatılacak, ardından yasağı geçilip kesitli bölgelerde birleştirilecekti.

Bütün çabasına karşı DİSK yönetimi bu tabandan alınan direniş kararına engel olamadı. İste 15-16 Haziran direnişinin ayırdedici yerlerinden biri budur.

Direniş kararını Disk yönetimi değil, işçilerin kendisi aldı. Yani tabanın bir kararıydı.

Ve 15 Haziran sabahında İstanbul, Kocaeli, Ankara, İzmir binlerce işçinin kararı, adlarıyla seriliyordu. Entarın yan tarafında bulunduğu yerden tahkim'e yarıyordu. Bütün yollar tahkim'e vurulmuştu. Yollarda asker ve polis barikatları kurulmuştu. Bazı barikatlar sonsuza geçildi. Bazıları ise tarlar sopalarla aşıldı. Bu direnişte 99 işçi şehit dostu, bir polis öldü. İstanbul ve Kocaeli'de sığınma evleri ilan edildi. 162 işçi tutuklandı. Bütün bunların yaşandığı saatlerde Disk bastı. Kanak Türkler radyodan işçilere eulenter, fabrikalarınza dönün çağırısı yapıyordu.

İşte bütün bu faaliyetlere verilen şehit ve tutuklulara rağmen direniş sonucunda yasa değişikliği iptal edildi. Özgür işçilerin iradesinin geçmesi görünmüştü.

15-16 Haziran direnişi ile o günün Disk'i ile bugünün Disk'i arasındaki farkta görülmüştü. Bugünkü Disk'in de bu doğrultuda sendikaların bu direnişten öğrenmesi gereken ders çıkartacağı pek çok şey vardır.

Ama meseleyi görmezden gelerek, sendikacıları ders çıkartıp daha ileri adımlar atmamak yerine AB, Amerikalı, MGK gördümlü sendikacılık yapmaktadırlar. Örneğin bugün işçilerin memurların pek çok hakları yoktur. Üstten hakları nezdinde emeklilik, hastalık yasağı, SGK gibi yasaların yok edilmesi. Yani 15-16 Haziran'dan bugüne direnişin nedenleri ortadan kalkmamıştır. Akama daha da yoğunlaştı, direnişin hak arama nedenleri:

Ama meseleyi sendikaların o günkü reformist keşi yapısı bugün daha da reformistleşmiş patronlarla beraberliğine gidip ortada gelen şeyleri konuşmaya kadar varmıştır. Gelmen nokta budur.

Bütün bu reformist keşi yapısına, oligarşinin emelene işçi sınıfının direnişini yokedme çabasına karşı işçilerin 15-16 Haziran direnişinden çıkardıkları önemli dersler vardır.

Bugün de tüm ziddine örgütlenmeye yasaların girisimlerine karşı 15-16 Haziran ruhuyla karşı çıkabilecekler, çıkmalıdırlar. O gün işçilerin güçleri, iktidara nasıl gireceklerini attırdıysa bugün de aynı kamusalite olursa yine geri adım atacaklardır.

Bugün işçi sınıfı emeklerle kuzatılmıştır. Ve bunu yokedecek olan birlikle militanlar, cesurca mücadele etmelidir. Bu kuzatma, sendikal reformizm, AB, ABD sendikacılığı asılarak, örgütlenmeli, mücadele boyutlanmalıdır.

Kürt Milliyetçiliği Çözümüne Yönelmeli

İşgillerin, memurların ve tüm alanların, Türk ve Kürt boşa olmak üzere tüm halkımızın birlik, mücadele ve dayanışma gününde daha bir gözümüze kattı saldırılar. Aylardır sürdürülen saldırılar 1 Mayıs'ta ve sonrasında da derneklerin basılması durumu ile tehdit edilmesiyse tümeldir.

Saldırıları 1 Mayıs günü Taksim Tanelde, Eminönü'nde ertesi gün İstanbul Üniversitesi Halk Bilim Kulübü'nde, 5 Mayıs'ta 1 Mayıs Mahallesi'ndeki Anadolu Temel Haklar Derneği'nde yaşandı. En vahimi de Temel Haklar saldırısıdır. Vakıfın kendisini yurtsever olarak nitelleyen 15 kişinin yüzlerinin maskeli, saldırıların dillerinde "Bizi Serok Apo" ellerinde kalas ve silah oluşturma. Tehditler dernek üyelerinin kafasına silah dayamaları ve en son olarak da "bir dahakine öldürmeye gatacağız" ifadeleri şiddetin ulaştığı boyutu gözler önüne seriyor. 9 Ocak 2005 yılında da Gazi, Nuretepe ve Atıfbeyköy Mahallelerinde dernekçilere saldırılmış halkın sahiplenmesi ile saldırı mahkum edilmiştir. Kürt milliyetçi hareketinin bu ne ilk ne de son saldırısıdır. Kera Ocak ayında Kavir on Maltacı Kampında Ekim, Kasım ve Aralık aylarında ise Diyarbakır'da Gençlik Federasyonu üyelerine saldırılmışlardır.

Saldırılarda gerekçeleri önderliklerine, dâpelerine hakaret edilmesi olmaktadır. Saldırısı yapan kızilerin de bireysel tepkileri olupunu iddia ediyorlar. Mahallelere yapılan saldırılarda, saldırıların aynı anda, diğer saldırılarda ise eşitlendiği misyonun olması iddiaların hiç de dâpim olmadığını gösteriyor.

NE İSTİYOR, NE UMUYORLAR?

Biz PKK'yi, önderliğini ve mücadeleyi onlayışlarını eleştiriyoruz. En çok da biz eleştiriyoruz. Eleştirilerimizde de haklıyız, haklılığını ideolojik ve sınıfsal olarak ortaya koyuyor ve savunuyoruz. Onları "Kürt Milliyetçisi" olarak tanımlıyoruz, tanımlanmamızın da arkasındayız. Saldırılarda umdukları da bir yıl demektir. Ama haklılığını savunmaktan geri durmayı hele hele bu yöntemler asla gözümüze korektamaz. Düşüncelerine gözetki

güvenmeyenlerin yöntemleridir, acizlikten saldırılar. Bu yüzden tahammülsüzler ve kitlelerini yalan yanlış bilgilerle döşemlaştirmiyorlar

Terörle mücadele yasalarının yayımlandığı, her pan gazetelerde yeni bir saldırının haberinin yayımlandığı, linelerin yaşandığı, sendikaların ve katliamların karşısında dayanışma emeklerinin yaşandığı günlerde böyle söyleyi görmemizi nasıl değerlendirmeliyiz. Devrimlere saldırı, sol işi öldürmenin herhangi bir gereksesi olamaz. Yaşanan bir sikinti, sorun, rahatsızlık varsa bu ifade edilir, gerekirse bir komisyon oluşturulur. Sorun çözmek için kararlar alınır ve sonuç olarak yapılır. Nerede demokrasi kâğıncı nerede böyle saldırılar. Demokrasinin mücadelesi verdiğini iddia eden kökt milliyetçileri demokrasiyi devrimcilerin kapasine silah dayananak mı söpöleyecek. Kökt milliyetçi hareketi saldırılarına son vormalidir. Defalarca hakaret edilmiş ya kendri ispat etsinler. Ne söylediklerimiz ne yaptığımız bellidir. Hepsinin hatta her kelimenin arkasında bir savunudur. Peki ya saldırılar onlar da bu konuda net konuşabiliyor mu?

Ey kökt halkı, sizleri parçaları görmeye, duyuma davet ediyoruz. Devrimcilerin zarar görmesi, özün vatan hasretini artması demektir. Kökt milliyetçileri halklarımıza bu saldırıların hesabını vermeli, öz eleştiri yapmalıdır, özünü me yönelmelidir.

İhrac Kararına Sebepiyet

AKP Müsterele Disiplin Kurulu, Hatay milletvekili Fuat Gezen'i partiden ihraç etti.

Neden AKP bir milletvekiline ihraç isteminde bulunmuştu. İhraç dayandıracak olay nasıl birşeydi ki, gerçek yüzünü kendi milletvekiline 'cammesiz' bir şekilde lanse ettirmişti. Can damarı, soluk borusuydu ihraç nedeni.

Şimdi buna neden olan olaya dönüp bakalım. AKP içinde mahalf isim olarak bilinen Hatay milletvekili Fuat Gezen, Nisan ayında AKP Hatay teşkilatlanması içinde yeni bir yolsuzluk iddiasında bulunmuştu. Hatay'daki 2 milyon STK'yi özkin la şhalenin AKPLİ Genel meclis Başkanı Mehmet Nordin'in yakınlara verildiğini açıklamıştı.

Fuat Gezen Disiplin Kurulu Başkanı Hakkı Kızılcı ile gönderdiği mektupta mahumatını şu sözlerle bildiriyor: "Parti yolsuzlukla mücadele ederken mücadele edilir hale geldi" sözleriyle bu düzende iktidara gelen partilerin iç yüzünü, nasıl iktidarda kalabildiklerini söylüyor olmalı.

Gıkarlar satış, kottuk sallandığı anda kuyruğuna basılmış gibi havaya sarkıyor. Her türlü yöntem uyguluyor. Örnekte olduğu gibi kendi adamları olmasında düzenceyi değiştirmiyor, gözünü kırpmadan ihraç ediyor. Adı üzerinde gıkar kavgası, iplerin koptuğu yerde her yol mübah. Bu durumda devletin kulağıyla uğraşmak yerine hamudıyla birlikte götürmek gerekiyor. Unutkan öneğinde olduğu gibi Ne de olsa "Allah'ın takdiri"

Yolsuzluk yapacaksın mübah, hırsızlık yapacaksın ha keza, katliam, işkence yapıp, sahip çıkmayacaksın... Öntaşulu bunlar iktidar alınca.

Disiplin kuruluna gönderip ihraç etme konuyla sınırlı kalmadı AKP içerisinde. Sırada Afyon milletvekili Mehmet Kocak'da vardı.

Kocak'ın AKP'nin politikalarına ilişkin eleştirileriyle, Tayyip Erdoğan hakkındaki "Bazbakan gergin, fevri, kasmpozalı kültürüyle yetişmiş olabilir. Ama her seferinde o şekilde davranması olmuyor" söylemi parti tüzüğüne aykırılık yönünde değerlendirilip, disiplin metanizmasının işletilmesi koroleştiriliyor.

Eleştirilere gelemeyen AKP iktidarı, AKP içinde yükselen aykırı sesleri durdurmak, tepkileri yumuşatmak için meclis 1 Temmuz'da tatil edeceğini açıkladı. Telos o kadar büyük ki paçalar tutuştu, tek ses olmaları gerekiyor. Ama ne yapmalı.

23-25 Haziran günleri milletvekillerini Antalya'da kampa almak gerekiyor. İşlem tamam. Tepkileri yumuşatma ve aynı zamanda cızırdayan sesleri yoketme işlemi. Bundan gayri sırtı yere gelmez Tayyip Erdoğan'ın.

Ama ne fayda. Faydası yok. Kapatacak, üstünü kılleyecek bir iktidar kalmadı, elinde. Amazlarını kapatın yamaların dikizleri atıyor, late huzur yok. Suyunu aetti elde ololar. Şimdi neyin telosına gireceksin. Yolsuzlukla aürüne doludığın sürüyor.

Yolsuzluğu açıklayanlar ihraç ediliyor.

Bunun tek bir tanımı var, sen kabul etmek istemeyende ; AKP yolsuzluğa dün olduğu gibi bugün de sahip çıkıyor.

Sahip çıkıyor ; çünkü iktidar elden gidiyor.

Sahip çıkıyor ; çünkü çıkarlar söz konusu.

Evet yolsuzluğun faturasını halktan alınılması gerektiginde sahip çıkıyor. Ve harekete geçiyor.

Zemlemlerle birlikte, tüm halk kesiminden, işciden, köylüden, memurdan, öğrenciden çıkarıyor yolsuzluğun faturasını.

Kendini oklamanın yolu ihraç etmek,

Aykırı seslerin, muhalifliğin bünü kesmek oluyor.

Ama nereye kadar. Bu aürümiz düzeninizde aürünüz ne kadar. Bir kağıt misal kullanılıp atılacaksınız, bir kenara, senden öncekilere olduğu gibi. Bugün sesin parlatılır, yarın başka yüzler çok, parlatacak.

Elini sıkı tut Poyyıp, günlerin sayılmaya başladı. Kuş misal kaçacak elinden iktidarın. Ama yaptıkların halkın usundan çıkmayacak. Bu düzenin adaletinde oklanacaksınız, ama halkın adaletinde asla.

KARA ELMAS,

Çocukların Gezyosu

Zonguldak Karbunması'na gümüş gezmiyor ki, kömür ocaklarında da gezmeler ekatik olsun. İşçilerin gezmeye kaynağı olan kömür ocakları işsizliğe bir çare olarak görünür. Ölçölmeştrimerlerden kömür ocaklarında nasibini aldı.

Birkaç patronun, işçilerin cepleri dolmuş diye alkent maları, peskeş çekildi, çekilmeye de devam edilmiş. Para uğruna ocaklarda insanlara önem verilmez, ocakların ekseriyetini yokmuş ki önemli değildir.

İşçilerin kullandığı barut verilmemesiyle çalıştırılan işçilerin grizu tehlikesine rağmen +pgozals aydınlatılan ocaklarda çalıştırılır. Ücret yerine günde dört torba kömür verilir, insandan önemli kıldıkları, barutların fiyatları sadece onbeş YTL. Patronlara göre tabii onbeş YTL. daha önemli, bu küçük çalıştırılan kömür ocaklarında.

Ülkemizdeki işsizlikten insanlar bir iş bulma umuduyula tehlikeleri hiçe sayıyorlar. Aynı maden ocaklarında olduğu gibi. Kimisi daha çocuk denemek ya da geleceğini hazırlamak umudundaydı, kimisi mecburdu. Sorumlulukları vardı çünkü evde ekme bekleyenleri vardı. Okula giden çocukları vardı. Sorumluluğu daha büyüktü. Her gün evden işe giderken belki geri dönmem diye evden vedalaşarak çıkarlardı. Zordu çalışma koşulları; sabah beşten akşam dokuz kadar. Bu saatlerde yeryüzüyle ilişkileri yok, bir nevi yeraltında yaşıyorlar.

İşçilerin işçüvenliği ve işçi sağlığıyla ilgili yasaya göre patronların ocakları pimen işçilere mutlaka barut vermesi gerekiyor. Ama ne acıdır ki, ülkemizde hiçbir zaman devlet ve patronlar insana, insan hayatına önem vermemişler. Çocuk patronların mutluluğu paradır, genisi onları hiç merak etmez. Zaten bu kapitalist düzen onları bu yarıya-ki vermiyor mu?

Seğinden seğime herşey halk için derken, halkı kandırırken iş beş para babalarına daha güzel gelecek vadelerler.

Ama bingün o yetim kalan çocukların gezyoslarında ve emeğiyle peçesini gördükçe katlan emekçi halkın bedduhlarında boğulacaklar.

ŞEMDİNLİ HALKI YALNIZ DEĞİLDİR

Şemdinli halkının yaşadıkları bizim yaşadıklarımızdan farklı değildir. Bizler büyük şehinde yaşıyoruz bizim yaşadıklarımızı düşünün olsa da hiçbir şekilde basında yaşamıyor Şemdinli'de de basında yaşamazdı belki Susurlu'nun devami devlet itirazları orada da patladı. Çünkü umut kitap ari ne ilkti ne de sondu Şemdinli'de önce Yüksekova'da bir izleme roketle saldırı olmuş. Failleri belli değil olamaz. Yapan devletin işi çocukları diye öpülen yağdırılan adisiler verilir örneği Ali Kaya'dır.

Bizler Şemdinli'ye gittiğimizde tam 52 saat sonra oraya ulaştık. Gördüğümüz ananın halkı her zaman ezilmeye haklanmaya yok edilmeye acılar yaşamaya mecbur kılınmışlar.

Oraya vardığımızda Şemdinli'nin gününde yüzerce insan karşıladı bizi. Bakışları yünük parçalayıcı idi. Çünkü ne zaman neder ne geleceğini bilmiyorlar. Her an patlayan bombalarla yaşıyorlar. Bizleri karşılayanların gerci yalısı hep bir ağızdan "Yağsın Halkların kenderliği" diye bağırıyorlardı. Bir he yette umut kitap evine atılan bomba sonucu yaşamını kaybeden bir insanın ailesine baş sağlığına gittik. Ailem anlattıkları insanın karını darduruyor eşi öldükten sonra hiç huzurlarının kalmadığını anlatıyor. Huzurları kalmadı Şemdinli'de kadın olmak zordu. Polis ve askerin tecrübe yapılıyor. Şemdinli'ye gittiğimizde sokakta hiç kadın görünmedi. Bizi belediyeğe davet ettiler orda insanlar sıraya dizilmiş gelene hoş geldiniz diyardı. Sadece bir nine bir de belediye başkanının eşi vardı kadın olarak. Çocukların ayakları çıplaktı. Birine şapkalarmızdan verdim. Çocuk çok sevmeli bana sorularak "Abi bizi de götür burdan." dedi yanı terkine yanı kartse.

İnsanlarla konuşurken sanki başka bir ülkedesin. Şemdinli'de bir kadın eplunur birisinin deşda olufununu dipeşinin Yüksekova'da parşender anılan ateşle öldürüldüğü anlatıyor. Halkın öpkesi bitmiyor. Bizleri sepiyle karşılayan halk bizden sonra gidem Deniz Baykal'ı karşılamaya gitmemiş.

Şemdinli'de kadın ve çocuk olmak zor. Koşulları çok ağır. Ordakiler her türlü şiddete maruz kalıyor. Benim isim parşaladığı bir anne ve ota bir kadın olarak.

rtar

Dögüsememek,

bir mazet kursunu kadar olsun

bilfiil

dögrudan dögruya...

Ancak kavgada vurulan aci duymaz

ve kavgada edebilmek hürriyetidir

en mühimi hürriyetlerin.

NAZIM HIKMET

Böyledir GÜLEMBER 'le VEYSEL 'in Sevdaları

Evde bir telos vardı. Her zamankinden farklıydı. Bu koşuşturmaca, koşuşturmacada değildi. Oslında bir telos, bir heyecan olması gereken hazırlıklar vardı. GüleMBER ise yarı utangaç, yarı çekingen işlerin ucundan tutuyordu. Sürekli kaybettiği birseyi arıyormuşcasına yere bakıyor. Yere bakmada dağlanmış VeySEL'in yüreğini. VeySEL de daha 20'sinde... İnce uzun boylu, yeşil gözleriyle dağlanmış komşu kızı GüleMBER'in yüreğini. GüleMBER'de ince, nazik, köyün olumlu bir kızıydı. VeySEL'in yere bakıp yüreğini yakan kara gözlü fidan. Bağlısuydu.

Çocuklukları bir avlunun içerisinde, gençlikleri ise bitişik tarla sınırları arasında geçmişti. Köyün ileri gelen, sözü dinlenen Zeynel ve Hüseyin Dede'nin torunlarıydılar. Köyün ehil kızıydı. Dünya malında gözleri yoktu, gönül zenginlikleri yeterdi onlara. İş, dost, akrabayı çevresindekiler. Dillarca koza sallayıp otleri davdu, irgatlarla birlikte o dönüm serin, bu dönüm benim yaban kövurucu sıcağının altında tırpaladı toprağını. Üstündeki çizgiler, elindeki nasırlar o günlerden geriye kalan yadigarlarıydı. Zeynel ve Hüseyin Dede'ye. Ne zaman sohbet palsa geçmişe ilişkin o zaman böyle miydi? İncece usulü falıydık. Bugün böylese, yarı onlaraydı derdi. Tarpolarımız sınırdı. Birimizin işi bitti mi, diğerine geçerdik. Aynı görmezdik yanımızdakini bizden. Başoamızdan geçmezdi bir sokum etmek. Ne bulduysak oturur bir sofranın başına yerdik. Offf, offf nerede kaldı o günler deyip geçmişin özlemini çekerdik her salkta. Geçmiş günlere olan hasretlik aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen dinmezdi.

GüleMBER ve VeySEL'in gönül işleri tez vakitte olmalıydı. VeySEL'in nesine gerekti, ya GüleMBER başkasına yer olursa, ya onu alıp giderlerse... Ya, ya diyerek geçiriyordu VeySEL aklından GüleMBER'i... Hap başkasının alacağı düşüncesiyle kayuyordu başını yastığa. Yüreği hop oturup, hop kalkıyordu. Arada tez pembe hayaller kurmaktaydı da geri kalmıyordu. O hayal dünyası içinde delyordu uykusuna. GüleMBER'in ise VeySEL'den geri kalır yanı yoktu. Bir tek tutturmuştu ki;

"Döngel oğam, döngel dayanamirem,

Uyku getiret basmış "yanamirem"

Gülemler türkünün sonunu getirmeden dalmıştı derin uykusu-
na. Sabah ola hayır oluydu. Horozların ürüğü sesiyle kaldırılmış-
tı basını yastıktan.

İstemeye gelecektirdi Gülemler'i, anası babasına söylerken
duymuştu 3-4 gün önce. Veysel ise anasına gün aşırı söylerdi. A-
nam, anam percemi kara, kışları kemar anam. Günül der ki,
Hüseyn Ağ'ın tarunu Gülemler'i yar edem kendime. Yarip tu-
tuşur yüreğim. Her gece basını yastığa koyduğumda o gelir
aklıma, onunla dalar uykuya, onunla kalkarım. Kalktığım vakit bit-
ti mi sınırsın, ömrüm biter, ona sevdam bitmez o. Hayırlay-
sa gidet derim, bir yol varip istiyek derim. Ama illede Gülem-
ber derim. Dilim demesec yüreğim der. Yürek sevdasıyla yar-
dış vakit dile vurur, söyler şu Veysellini... Ha o. Sacları be-
likli, yonagi allı anam. Varak derim bir yol. Anası usul usul din-
lemiştir ağlunu. Onu dinlerken bir yandan kendi içinde tartar,
kayır bir kenara. Bunun sonucunda razı gelir. Veysel'in sevdaları
Gülemler'i istemeye.

Haber gider Hüseyn Ağ'ın evine. Varacaktır tarunu Gülem-
ber'i istemeye.

Tez elden hazırlıklara başlanmıştır, ne kaldı ki okşama. Ailenin
büyükleri toplanmıştır erde. Gelecek olanlar beklemeye başlanmıştır.
İşte kapının zili çalındı. Buyur ediliyor, misafirler içeriye. Zeynel ve Hü-
seyin Dede oturdukları yerdan karşılanmıştır gelenler. Gülemler'in
annesi -babası ise ayakta yer gösteriyorlardır gelenlere.

Betirdikleri çicek ve tatlıyı taldım ederler. Gülemler yoktur
ortak yerde. Taki kahveleri getirene kadar. Gülemler getirdiği
kahveyi sunar büyüklerden başlayarak. Sonra tekrar mutfaka doğru
kötür adım gider. Kahveleri içtikten sonra zamanı gelmiştir artık. Faz-
la beklemeyen isterler Gülemler kızı babası ve dedesinden. Geri
cevrilmez bu istek, aksi cevap verilmez gelenlere. Kısmetsiz olur
sözleriyle açık kapı binalırlar. Kapı anlaşılsada sonuc değişmez.
Bu durum Veysel'in yüzünü güldürmüştü, mimikleriyle sevincini ele
vermiştir.

Öğün demek kurulur, öğün yeni hamam yeridir. Öğün
yeni müradına eren Gülemler'in kapısının önüdür. Gahr davullar,
davulun güm güm diyen tok sesine zurna eşlik eder. Kurul-
ur kapının önüne öğün demek 3 gün 3 gece.

Kınalar gelir köyün genç kızlarının elinde:

"Kıneyi getir mey"

Pamağın batır mey

Bu gece misafirem

Kaynanda yatır mey"

türkiştünü dillerine dolayan genç kızların elinde. Gülemler ellerin-
de kınalarla dönen, genç kızların Gemberinin ortasındadır. Gelen
türküye kulak verip döker gözünden 1-2 damla yaş. Zor tu-
tar kendini daha fazla abıtmamak için. Al duağı basınıdadır,
görünmez döktüğü göz yastarı. Set olur dökülen damlalarına.
Ayrılıklar, hasretlikler, özlemler, sevdalardır yaşanan. Sevdalısına kav-
uşurken, sevdiklerinden ayrılıyor dur. Ayrılık otesi sormadır tüm

benliğini, hasretlikler katik olmuştur ayrılığın yarına. Bir yandan sevinirken, diğer yandan hüznellenmiştir.

Birleştirmistir de sevdâ ile ayrılığı. Sevdâsı ağır gelmiştir ayrılığının yarında. Sevdâlara düşenler ayrılığı da gözde olacaktır, hasretlikleri, özlemleri de.

Sevdâlara düşenler kötülüğün, ard niyetin almodığı, sevgiyle katıksızca yanacaktır içi için. Karlısacaktır sevdâsı. Durup, kavrulacaktır, yakıp kavuracaktır. Ama asla su serpmeyecektir bir kör gibi yarı sevdâsının üzerine. Ayrılıklar, hasretlikler, özlemler, daha da karlıştırıp yarığın yerine çevirecektir, umutları ses olup haykıracaktır kör karanlık gecelerde. Sevdâları nice körpe yireklere umut olup saklayacaktır karanlık mahsenlerde.

Kınası yakılmıştır Gülembertin. Muradına ermiş olmanın simgesidir kına. Muradına ermiş olmanın mutluluğuyla mesut, bohtiyordır Gülembert daha 17'inde. 17'inde serip sermaye miştir sevdâ yüreğini.

Ama Gülembert ve Veyzel'in bu mutlu günlerine, düğün 1 gün kala anesi Aysel Teyze daha fazla dayanamaz. Aysel kadın Anadolulu'nun emekçi kadınlarından. Sessiz, olgun, yeri ve zamanı geldiğinde konuşandır. Aile içinde emekçiliği ve saygınlığıyla bilinir. Kimi zaman tarlada irgatların yarındadır, kimi zaman bir bakmışsınız kayın yeşili, genciyle sohbettedir, kimi zamanda bakmışsınız tahtanın bozunda, elinde oklava elmek acıp, tandır yapıyordur. Ailesine, çocuklarına düşkündür Aysel Teyze. Onları toplar bir araya gelmiş deneyimlerinden yola çıkarak anlatır iyiyi, doğruyu, kötüyü, yanlış. Ama illede dü-rüst olmaları içindir şabesi. Villanın deneyimi vardır, o yarığın bedeninde.

Kızı Gülembertin kına gecesindedir. Akşam olup çekilmiş-tir karanlık gökyüzüne. Yıldızların ve ayın ışığıyla aydınların ge-ce. Bir o kadar da sinsidir kör karanlık geceler. İnsanlar ellerine çekilmiş, ertesi güne, kız Gülembert'in düğününe hazırlık yapı-yılıyordur. Kocası, çocukları, yakın çevresi vardır 3 gözünü evinin iç-inde. Bacıların da o evde geçireceği son günü önce birerodadır çocukları. Ama ne fayda körpe ölümlerde olacaktır, karanlık gecenin içinde. Üzgündür Aysel kadın, bir yandan da basalin gözünden yollar. Her damlası bir sel olup karışır denizlere. Yüreği darılır olup gideceğini bilerek kızının. Penalenin oturduğu divanın üz-e-rinde. Evdekileri saran bir telaş, ne yapacaklarını bilemezler. Evin içinde bir o yarı, bir bu yarı konusu insanları vardır sadece. Hemen telefona sarılılar, ambulans isterler. Başlı başına yatar divanın üzerinde Aysel kadın. Ambulansın gelmesiyle, yatmaya ko-yulup taşınır. Varılır bir sağlık Ocağına. Hemen tansiyonu ölçülüp, nabzına bakılır. Ama pek olumlu sonuç vermez. Cırpınışlar. Nabız zayıflamış, tansiyon yükselmiştir. O koşuşturmaca yerini sessizliğe bırakır, beklenir. Ama faydası yoktur bekleyişlerin, bir sonuç vermez. Kalp atışları durmuştur, nabız vermez. Doktorlar koşuşturur son han-lerin cevap verip yapma dândürülmesi için. Bunun farkındadır Gülembert --- ve kör karanlık gecenin o sinsiliğinde körü haber

Verilir aileye , ferahat yükselir göğe karlığı paraşolcasına . A-
nam nam sesleri inletir Sağlık Ocagını . Yerinde duramaz Gü-
lamber bu mesut gününde anasının acısıyla yarıp , kavrulur .
Ağitlar yakılır Aysel Tazelinin bozunda .

"Anam yok ki başucuma otursun
Bacı yok ki mezarıma gele
Bardas yok ki bir tas su vere ----"

Gel anam gel , düğün yerı ecel yerı oldu der Gülamber .
Ertesi gün düğün - demek kurulacak olan kopunun önüne getirilir,
anasının cansız bedeni . Ne kalan davul vardır , ne de kurulan
halay . Dos vardır , öğit vardır . yükselen . Sessizlik hakimdir , öğit-
lar sarı kayı . 3 gün 3 gece alınacak olan davulun sesi , 3 .
gün yerini yasa bırakır .

Vay anam vay , yavrusunun muradını göremeyen yüreği ya-
ralı , dili lol anam . Anam , anam bırakıp gitme bizi anam der-
ler çocukları .

Gülamber mi , sever sevdalı Veysel'i . Veysel mi , sever
yüreğini yarıp yerine dandüren Gülamber'ini . Ama sevdalı
yüreklere kavuşamaz birbirine . Günler geçer , aylar geçer , yıllar
geçer ama sevdaları geçmez yüreklerinden . Gece de yıllar
bekletir kavuşacakları günü , Sevdanın kuru yakıp kavrur be-
deni , Hastır sevdaları , temiz , durudur yürekleri . Kavuşmasalarda
birbirlerine o saflıkla severler halen namuslarına helal getir-
meden . Leyla ile mecnun , Kerem ile Aslı'dır sevdaları . Muradla-
rına ereceği günü bekletir temiz , saf yürekleriyle . Böyle dir
Gülamber ile Veysellin sevdaları .

KARA MEMET'İN ÖYKÜSÜ

Erkenden kalktı Hatse kadın. Gün yeni isimoya başla-
mıştı. Ocağa yerleştirdi tencereyi. Çocuklar uyandıktan sonra sıcak
bir çorba kışın diye. Hatse kadın ve Yeşilköy'deki tüm kadın-
lar erkenden kalkarlar. Erken kalkan yol alır diye anlatırlardı,
çocuklarına. Hatse kadının yaşı 35 olmasına rağmen çok çökmüş-
tü. Kocasını kanser illetinde kaybedeli beri bütün yük sırtına
binmiş onu yaşlandırmıştı. Dört çocuğu vardı en küçüğüne Memet
adını vermişti. Köyde herkes ona "Kara Memet" derdi. Nasıl da can-
hat uyuyubirdi. Hepsiyi yer yatıpına yer yere yatırmıştı. En büyük
çocuğu 15 yaşındaki Seher'di. Beline kadar uzanan gür siyah saçları
vardı. Her sabah kızının saçlarını tarayıp örmeyi ne de severdi.
Şimdi ahna pıtme süt soğuma zamanıydı, birazdan da çocuklar
kalkar.

Önce Kara Memet kalktı, sonra ablası.

- "Abla anam nerede?"

- "Ahna gitmiştir sen pıt yumurta getir kümeşten"

Memet gidince Seher mahmut ve murat'ı kaldırdı. An-
nelerine tarlada yardımı piden bu çocukların şimdiden ellerinde
nasır olmuştuk. Yazın sıcak kışın soğuk demeden çalışmaları kaun-
muştu terlerini.

Ana, ahından bir helke sütle geldi.

- "Şimdi herkes sofranın başına geçsin."

Memet kucakı dolu geldi.

- "Ana ben yumurtaları getirdim"

- "Aferin öflüm hadi elini yıka da sofraya otur"

Seher:

- "Ben çorbaları dolduruyorum."

oturdular sofranın başına. Ana çocuklarına bakıyor şefkatle.
Böyle hep beraber oturmalardı onlardan hiç ayrılmamayı ne de
çok istiyordu. Seher o tarladayken evin her işini görüyor, yarıyor.
Memet'e de göz kulak oluyordu. Memet bu günlerde pek bir meahlı
olmuştu. 9 yaşındaydı ve yaşitlarıyla dene tepe olmasını çok sev-
yordu.

Sofradan kalktılar. Seherin eli terli hemen kaldırdı sofrayı.
kulağına başladı. Ana eli öflümü yarıya katıp tarlaya döşer yola
koyuldu. Seherin işi başından aşındı, anası gidince evi temileye-
cek, yemek yapacak, hayvanları besleyecek, güdecekti. 3 tane mek-
lesi vardı. Birini amcaları vermişti onlara. Diğerleri de "siz çocuksunuz

bir ben bir koca kızı, ne yapalım bunu" dedi. Hiç çocukları ol-
mamıştı Hasan ormana. O yüzden Hatice kadının ve kızı
Hüseyin'in çocuklarını kendi çocuğu biliyordu. Karısının kızı
akması üzmeğe üzmeğe ya kuma petirmeğe de kıyanan
mıstı. Memet: "Abla ben sığıyorum"

Seher: "Tanım bak sabir vızaklaşmayın, ormandan da ucu
dunun, yoksa sizi sakallı dedeye veririm"

Fırladı Memet dışarı. Tozlu yollarda koştu Kara çocukları
kadınlarına baktı, hiçbirini yoktu. "Ben biraz gezineyim, eller da
gelirler o zamana kadar" dedi. Kara Memet düşünmeye başladı.

Ablası, Anası, abileri ormana göndermişlerdi onu. Nedendi.
Başna bir hal gelin diyorlardı. Ne gelindi ki? Orda ne vardı? Sa-
kallı dede kimdi? Merak etti hem de çok. Ormana doğru yola
koyuldu. Orman yolu uzun ve zorluğuydu da eller tepeler geçmesi
gerekliyordu. Memet gidiyor gidiyor yol bitmiyordu. İşte gördü
ağaçların tepesini. Ne kadar da uzunlar. İstiklak büyüyorlar,
yaklaşırken büyüyorlar. Gövdelerine bak ne kadar da peniş. Me-
met bir taşına sarıldı. Yok arkasına pelemeli. Meyva ağaçları da
vardı. Hepsi de daldı, karni eşere kadar yedi. Zorluktu ağaçların
üstüne uzandı, uyudu.

Bu arada kapı çalındı. "Seher abla Memet'e söyleyene peşin"
Seher "O sakallı sok oluyor görmediniz mi?"

"Görmedik abla"

"Biraz daha bakın, arayın haber verin"

Seher'in işine bir kurt düştü. Uzun zaman olmuştu Memet
giderken o bulazık yıkıyordu. Evi toplandı üstüne yemek bile yap-
mıştı. Evi temizlemişti, sonra da sefer taslarını hazırlamış. Tarlaya
götürülecekti neredeyse çocuklar gele geldi. "Abla ne yere baktık
bulamadık" Memet yoktu. Dayanamadı koştu tarlaya, anasına ses-
lendi. "Anaaa, Memet yok her yere baktık. Gelirken semli pa, ge-
meğe her yere baktım hiçbir yerde yok" dedi.

Seher'in içindeki ateş anasını da sormuştu, kardeşlerini de.
Anamaya kayıtlıdır her bir yarı. Lok, yok... Seher'in aklına
geldi. Ana bu ormana gitti. Ormana doğru yola koyuldu.

Memet'le bir süre sonra uyandı, astı gözlerini, dövrüldü.
Elinde sopası, kendisine bakın kayın üstüne oturmuş, boyu
uzun sakalları olan bir adam gördü. Sakallı dede dedikleri
bu muydu, korkmalı mıydı? Ama öyle güzel, öyle sevecen bakı-
yor ki nasıl korksun. Sakallı dede "Korkma çocuğum benden
sana bir zarar gelmez. Benim adım Abidin. Bu ormanda, yaşarım"
Kara Memet: "Benim adım da Memet. Bana köyde Kara Memet derler"
"Ben seni tanıyorum Memet. Sizin köydeki herkesi de"
-"Nerden tanıyorsun emmi."
-"Ben sizin köyde dövrü büyüdüüm. Senin arkadaşın Sadık'ın da
akrabesiyim."

Hatice kadın ve çocukları dereleri tepeleri üstüne Me-
met'in ardından. Nefes nefese vardılar koca ormana. Memet:
sakla sakın oturup Abidin dedeyle konuşurken görünce kılma

su serpildi. Anası o kadar korkmuştu ki serincinden gözlerinden yaşlar boşandı sessiz sestiz. Sakinleşince Abidin dede ile selamlaşip oturdu oğlunun yanına.

Abidin dede yaşamını anlatmaya başladı. "Ben çok iyi çocuklarla tanıştım. Bu çocuklar fedakar ve cesurdular. Yaşamlarını bizim için ortaya koymuşlardı. Sonra devlet onlara rahatlık vermedi. Ölümlere yatındılar bedenlerini. Önce bir bir kindiler sonra aslıktan kırıldılar. Her bir ölümün ardından benim yüreğim dağıldı. Birşeyler yapmalıyım dedim. Her gidecin ardından bir ağaç dikmeye başladım. 1 ken 10, 10 ken 50, 50yken 100 oldular. Sonra bütün yaşamımı bu ağaçlara adadım. Çünkü bunlar o güzel insanları temsil ediyor. Meyva ağaçları kızları ve anaları anlatıyor bana. Şu koca çınar Veli dayı, şu selvi ağacı da Upun'dur.

Kara Memet Abidin dedeyi çok sevdi. "Ben gene pelinim" diyerek ayrıldı. Sonra her gün geliyor dedeyle birlikte ağaçlarla ilgilenmeye başladı. Aylar yıllar geçti. Memet büyüdü ve Memet o güzel çocukların arasına karıştı. O yolda düştüğünde Abidin dede "Kara Memet Ormanı" adını verdi ormana ve bir fidan daha dikti.

Sizler İcin En Güzelini İstiyoruz

Canım anam biliyorum
yanıyor yüreğin
eulat hasretinle tutuşuyorsun
bir görebilseydim
neler vermezdim,
neler yapmazdım diyorsun.

Hangi doktörün
gözyaşların da
dindirmiyor

İçindeki yarını
Belki kızgınsun, öfkeleniyorsun
Ah yarım kızım ...
böylemiydik hayallerim diyorsun,
Senin için ne hayaller kurdum,
umutlar besledim
diyorsun ...

Ama suş kimde o acıgım
Bende mi?
Sende mi?
Kimde?
Suşlu belki canım anam
Ne sende, ne bende
Suş; bir birimiz
hasret kayanda.

Söyle anam, söyle canım anam
hangi eulat anamın gözevne
kondurur ki o acılı göz yaşlarını
Hangi eulat istemez
ana - babasının
ömrünün zor deminde
ya da ömrü - hayatında
huzur içinde
bir yuva sunmayı

İsteriz anamızın
İsteriz

Size güzellikleri yaşatmayı

O yaştan sonra

yarım ne olark baysına dömeden

yaşamınızı, rahat ve huzurlu olmanız

ve daha neleri neleri

İsteriz

Bir bilsen sizler için neleri istediğimizi

İstiyoruz canım anam

hemde en güzelini

İstiyoruz

Çocuklarımız, yeğenlerimiz, torunlarımız,

ona. babalarımız

yani hepimiz için

Bundan değil mi geldiklerimiz

Bunun için değil mi ananın evladına

evladın anays olan özeni!

En güzelini istediğimizden

gularında baysa döşüyor payımız.

İste bu gularında alt ediyoruz.

Ana-baba

hepimiz gularımızın büyüklüğüne

bir okadar da onurlu ve gururluğuz.

İste bu bir dindik ayağa tutan

Çağret - göç veren

122 canımızın acısını iarmizde tutan

gözyaşlarımız iarmize akıtıp

İzime kursun yapın,

Bunlara göz

O elin altında

onuna kelen

yaş-kız demeden direnen,

bu onur-gurun

ve Bİ2

Duydum canım anam duydum

Bir küş olup

evladının yarım korumak istediğini

rağgar olup

tenini okşamak istediğini

Ve onu öpüp koklamak
sarmak sıkıca sarmak istediğini
Eret istiyorsun,
istiyoruz

bundan doğal ne var ki...
Ve er yada geç
simsik. sarılaşacağız,
işte o zaman bir daha ayrılmayacağız.

Hassretlikler, özelemler
acılar hepisi
hepsi bitecek

Ve sen elleri nasırlı
teri gömester yarımla anam
o zaman

işte o zaman
emeklerinin bozuna olmadığını
göreceksin.

Gurur duyacaksın
Aslan gibi evlat yetiştirdim
deyip basın dik dolanacaksın.

Bu memleketin böyle evlatları var,
benimde yığıtlarım var diyeceksin
Onlar halkın yığıtları
gurur duy anam

Ve her özlediminde,
gözlerime bir damla yaş
indiminde

boğsam doğan doğan
olduğunda

kaldır basını ve
bak gökyüzüne

orada göreceksin
en sevdiğimi

YALNIZLIK

İçeri girmesiyle kapıyı sertçe kapaması, bir oldu. "Ne kadar da yalnızım!" dedi yüksek bir sesle. Doğru. Yalnızdı. Öpün hiç kimseyle konuşmamıştı. Bun ve bir önceki gün de aynı şekilde peşmişti. Sadece pazartesi günü çöpleri alan kapıcıyla rastlaşınca iki kelime etmişti. Ama, kapıcı cevabını basını sallayarak vermişti. Bir de öpün apartman boşluğunun sönük havasını hissetmişti. Sönük yüzüne vurmuştu.

"Yalnızlığı ben seçtim" dedi yine aynı ses tonuyla. Doğruydur dediyi. O seçmişti. İnsanlarda ilişki kurmanın, uzaklardan ya da kayıtsızca yakından durmayı da o seçmişti. Oysa bu yaşamının başına geleceğini hiç tahmin etmemişti. Günlük yaşamın kargaşası ve karması asla onu yalnız bırakmazdı. Bunu biliyordu. Çünkü bundan bıkması ve etrafı günlük yaşantılarla doluydu. Yorgundu. Yaşamak yormuştu onu. Tüm heves ettiği şeylere kavuşmuştu. Okulu bitirip mühendis olmuştu. Sansi yaver gitmiş ve kısa bir zamanda iş bulmuştu. Eline geçenele istediği gibi yaşayabiliyordu. Dik bir evi olmuştu. Bu onun için çok önemliydi. Çünkü çocukluktan bu yana sönük odaları olan, uca odalı bir odasında sabanın olduğu bir evde peşmişti. Dolayısıyla diğer odaya hiç peşmiyordu. Yaşamın bile sönük olurdu o oda. Uca karesinin en büyüğüydü. Ve, sürekli kardeşlerinin ablası oldu. Ablalığı hala da devam ediyordu.

Birden aklına geldi. Ve Konya'daki kardeşini aradı. Telefon uzun uzun çaldı. "Açmayacak" diye düşünüyordu. "Bu akşam nöbetaidir belki" derken telefon açıldı. Ancak derneğe telesekreter girdi. Yine, yalnızım dedi ancak bu defa raından konuştu. Kardeşine ne diyeceğini düşündü. Evet, telesekretere nasıl bir not bırakmalıydı. "Beni ara" diyemezdi. Çünkü uzun uzun konuşmak istemiyordu. "Merak ettim" dese, inanmazdı. Zaten merakı etmemişti. "Özledim ablacım seni" dese ne olurdu ki! Düşündü. Hiç birşey olmazdı. Ancak, diyemedi. Artık itibarlıca davranmak istemiyordu. Çünkü ablalıktan bıkmişti. "Çok yalnızım" dese; o bir ablaydı, püçsüz gözükmezdi. Sonunda "aklıma geldin, aradım" dedi. Buydu, doğru olan.

Heves ettiği şeylere dönersek. Evlenmişti. Yuva kuracağına inanıyordu. Çocukları olacaktı, anne olacaktı. Ancak olmadı. Başaramadı. Üstelemedi de. Hayatına, yuva boyalını da arkasına atarak, devam etti. Yürüdü, yürüdü... Seneler geçti. Dostlarını kendi elleriyle yitirdi. Günler nasıl geçti? o da bilemedi. Nasıl yalnızlaştı!

Nasıl böyle bir sıkıntıyı içinde tasamaya başladı. Oysa artık yoksul değildir. Gece uykular, ailesinde ve öğrenciliğinde yoksul günler bitmişti. Artık zengin, parası vardı. İstedip yiyecek, giyer, giyiniyor, istediği yere gidiyordu. İstedip saatte dışarı çıkıyordu. En önemlisi küçük şehir- den kurtulmuştu. Artık İstanbul'da yaşıyordu. Tüm bunla- rı toplayıp bir düşünse nasıl yalnız kaldığını anlardı, belki ama artık çok geçti.

Evine girer girmez, koltuğa attı kendini. Kumandayı alıp televizyonu açtı. Uzun uzun baktı. Bir tanıdık, ya da sevdiği bir müzik parçası, güzel bir görüntü bekledi ama yoktu. Yanı yine yalnız kalmıştı.

Kalktı, camdan dışarıyı izledi. İstanbul'da güneş batıyordu. Caddeler tıkım tıkım tanımadığı insanlarla doluydu. Hepsi bir yerlere gidiyor, gürüyordu. Bir tanıdık, bir ses bekledi. İnsanların bu kadar içindeyken nasıl da yalnızdı. Bu kadar insan var etrafında, ancak yalnız. Tecrütteydi, herkesten ve herseyden. Kalabalık dâi- lara kadar bekledi izledi insanları. Enson göp konteynirinin etrafında birkaç kedi kaldı. Bir de köpleri karıştan yas- lı bir kadın. muhtemelen kadın da yalnızdı. Yalnız olmasa yiyecek bulmak için köpleri karıştırırmıydı. Aattı kadın. Bedeni aattı. Doymak arındaydı. Ne tesadüfki o da aattı. Ruhunu aattı. Kadın, insanlığa aattı, o ise insana aattı. Baktı kadına. Sestense ve yukarıya ağırsam dedi içinden. Karnini doyurur, --- sonra --- sonra da gider herhalde.

dedi. Düşünür ve kendisiyle aynı durumda olduğunu fark- etti. Ve kendini onun yerine koydu. Tanımadığı biri, onu uzaktan görüp, yanına ağırsam konuşsa, halini sorup sohbet etse. Ortak birseye gürseler, gülse, ya da sus- kun kalsalar. Ve sonra ondan ayrılıp yine buraya evine döne --- kabul eder miydi! "Etmedim" dedi. Niye? ---

Sebebini bile bulamadı. Dışarıya tekrar baktı. Kadın aaktan gitmiş, başka bir göp konteynirini karıştırıyordu bile. "Yine yalnız kaldım!" dedi içinden. Ama o, zaten

yalnızdı. Evet, sürekli etrafında, gazetelerde, tvlerde ve meydanlarda duyduğu kelime onu anlatıyordu. Tecrütteydi. Aklına hangi saire art olduğunu bilmediği bir di- ze geldi. Ama onu bile tam hatırlayamadı. "Yalnızlık paylaşılmaz, paylaşılsa yalnızlık olmaz." Bu düşünce düşün- dükçe daha da sıkıldı. Evet, bir tercih yapmıştı. Anlaşma- dığı insanlarla görüşmeyi kesiyordu. Dostluğunu da bitir- miyordu. Zaten nasıl birseydi ki istediği kadar bitirile- biliyordu.

Burada ve kendine baktı. Evet, o kadını gördükten sonra, artık kendini düşünmeye başlamıştı. Yalnızlığını değil,

kendisini düşünmeye koyuldu. Hayattan nasıl soyutlanmıştı. Hayat onu nasıl böylece bir kenara itmişti. Bu işi yapan bir el miydi ya da bir fırtına, ya da küçük bir rüzgar... O kadar hafif miydi hayatın karşısında. Onu küçük bir rüzgar savurabilirdi. Duyulabilir bir sesle "Güçlü olmadım" dedi. İşyerinde bile sadece maasım için vardım, sadece o kağıtlar için oradaki insanlarla yanyana durdum. Aynı havayı soludum, Aynı sofraya oturdum. Evet, herşey o kağıtlar için. Sımdı ise kağıtlar bel ancak etrafında insan yok. Kimsem yok! dedi, aynı ses tonuyla.

Artık yalnızlığını çaresizlik burudur. Çareler vardı elbet ama o oldukça uzapındaydı. Yakınlaşması gerekiyordu. Ancak güç yoktu - insan gibi yaşaması için insanlara yakınlaşması gerekiyordu. Gerçek insanlara, içinde insani değerlerin taşıyanlara ihtiyacı vardı. Günün, artık basta çaresi yoktu. Ve o da neyin eksik olduğunu fark etmişti. Bu eksikliği gidermek istiyordu da. Ama bu insanlar neredeydi bunu bilmiyordu. Bulmak istiyordu. Hayatta ilk defa zarar görmeyeceğini düşündüğü insanlarla beraber olmak istiyordu. Bir dost istiyordu, kendinden önce onu düşünen. Herşeyini paylaşmak istiyordu. Evini, ailesini, evliliğini, çocukluğunu, tüm yükünü onunla paylaşmak, onunla beraber yaşamak istiyordu. Hayatta karşısına çıkacakları kendilerini belirleyip, güçlü durmak istiyordu. Filmlerdeki gibi yaşamak istemiyordu. Artık kendisi yönlendirmek istiyordu yaşamı.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher due to the bleed-through effect.

Hasan Hüseyin Boyraz'a

Üniversite her liselinin hayalini kurduğu bir okuldu. Kimisi okuyup bir meslek sahibi olmak için, kimisi bulduğu ortandan kurtulabilmek için, kimisi hayatının kurtuluşunu üniversiteli olmaya gördüğü için. Çok sesliki nedenlerle gelmeler ve orada bulmuştu bir arkadaş. Ama kasta kaçı hayalini kurduğu bir ortamı bulabilmiştir. Hedefine ulaşmıştır bu kimisi birçok bir sonu işaretidir ilkimizde.

Bende okuyup bir iş sahibi olmak, geleceğimi kurmanın hayalleri ile gelirdim üniversiteye. Ancak orada yıllarını geçirdikçe ilke gerçeklerini ortanaysa, düşünmeye, düşünmeye başladıkça bu umudun hergün biraz daha azalıyor. Anlıyordum ki üniversite okuyup emeklerimizin karşılığını alamayacak, sonuna üniversiteli işsizler ordusuna katılmak olacak diye düşünüyordum. Ve bugün milyonlarca üniversiteli, liseli işsizler ordusu bunun kanıtı. İleride yönelik hayallerin gerçekleşmemesi bir yangın okul-arkadaş ortamı öylesine bereketli, yoz... İnsan gurbette ailesinden uzakta bir dost ortamında ancak kalmak çok zor...

Evet zordu ama imkansız değildi. Ve bende böyle bir ortamda ve zamanda sizleri tanıdım Hasan Hüseyin. O gün ve bu günde hep diyorum iyilikde tanışmış, tanışmışız.

Seni ilk nerede gördüm tam hatırlamıyordum, ilk gördüğüm zamanlar düşüncelemlerin ve düşüncelerinin çok net hafızanda öyle sakin, öyle isten, öyle samimiydin ki ilk tanışmamamda bile seninle daha önceden tanışmışmış gibiydin. Ve işte insanın bir sorununu konuşacak dost bulamadığı bir ortamda senin bu samimi isten davranışların bana başka bir dünyamda olduğunu gösterdi.

İlk tanışmamızdan sonra daha sık tanışmamaya görseneye başladık. Seni her gördüğünde öyle sevinirdim ki... Akşamları bizim öğrenci evine gelirdin, sabahlara kadar sohbet etmeji ipte geliyordun. Ev isteninde bize hep yardım ederdin. "Sen otur biz yaparız, zaten yapacak fazla birşey yok" denemize yardım istenler yardım ederdin. Bize isten vermesek bile yardım etmene ilke bir şey kazandı getirmek deki de birşeyler yapardın. Sohbetlerimizde de istenide dduğun gibi anlıyordun. Akşin isten, neden yapmamız gerektiğini ince ince anlatırdın. Bizle ilke çok şey öğretilirdi, ilk öğrendiklerimizin temelleri sizin saygıya oldu.

İşte böyle yeni yeni dersleri görsen öğrenirken seni artık daha az gördük. Ayda bir hatta bizim daha uzandı sınırdı görsenemediğimiz zamanlar. Ve sonra sen Ankara'ya gelmez oldun. O görsenemediğimiz, gelmediğin zamanlarda senle bir kez İstanbul'da, pençelik toplantısında tanıştık.

Ne kadar mutlu düştük. Seni orda görmek bize şöyle moral
gücü vermişti ki; bizim okulda bile basın açıklaması yaparız
dedik. Ki bizim okul böyle şeylere pek alıştırılmıydı.
Yıllar sonra bu şekilde bir basın açıklaması yapmıştık. Daha
sonra senle bunun üzerine konuşup sohbet etme fırsatımız ol-
madı ama o toplantıda "basın açıklaması yaparız" kararını-
za nasıl sevimliğini, duygularını, gözlemlerinden anlatıttık.
Tabiki bu bizim için ayrı bir duyuydu. Gözlemlerinden o des-
teği almıştık biz.

Ve aradan yıllar geçti. Hepimiz pek çok şey yaşadık.
Lütfetki dantelimiz büyüdü, başarılarımız hedeflerimizi daha da
büyüttü. Görevlerimiz, sorumluluklarımız arttı. Ve ben de
Ankara'da dengi barosunda çalışmaya başladım. Dengide ol-
duğum için merkez büro ile telefon görüşmelerimiz oluyordu.
Biraz İstanbul'u arayıp dengi paralarını yatırdığımızı haber
verdim. Ama telefonda ki ses bana ne kadar yitirdiğimizi,
bir daha ne zaman yatacağımızı, nasıl olduğumuzu söylüyor,
sakalar yapıyordu. O zamana kadar oradaki arkadaşlarla bü-
le telefonda konuşmadığım için şaşırıyordum. Üstelik ses bana
çok tanıdık geliyor ama bir türlü sahibini bulamıyordum. Bir
orada yanında olan arkadaşlarıma söyledim. O da seni tanıyordu.
Daha sonra o arkadaşta senle telefonda görüşmüş bana o ses
Hasan Haseyin'in sesi dedi ama ben yok o değildir vs diyorum.
Çünkü senin elyazmaların olduğu yerde oturduğumuz var!
O nedenle senin orada dağınık olduğunu daha getirmiyorduk.
İlk telefon görüşmemizden sonra yine senle defalarca telefon-
da görüştük ama ben yine senin orada olmayacağını düşünce-
siyle konuşuyordum telefonda. Telefonda ki sese ilişkin somut
sende hiç söylemedim. Ama sonradan öğrendim ki her te-
lefonu kapattığında bana "allahsız yine olmadı" diye iş-
yan edermişsin. Bunları sonra bir arkadaştan öğrendim. Ve
ne demek ki bu telefon meselemizden sonra seni merkez büro-
da psdım. Böyle uzun uzun doğayla sohbet edemedik belki
ama seni görebilmek çok güzeldi.

Biliyormusun sen Ankara'dan ptt'lerden sonra bizlere hep
söz anlatılıyor - soruluyordunuz. Sohbetler hep "Hasan Hase-
yin ... " diye başlıyor senin peşiyordu. Öyle güzel şey-
ler biraktın ki bizlere... İlk tanışmamızda nasıl özellikler
gösterdiysen gidishimlede gösterdin. Ayılışın acili oldu ama
onurumuz gururumuz, senden aldığımız güç sonuna bü-
yüklükte. İşte o zaman toplantıda nasıl senden güç al-
ıp "yaparız demişsek burada senden, kahramanlarımız-
dan aldığımız güçle güzel parkeri bu ilkeye peşireceğiz.
Bu gidelerimizden bize vasiyet ve katanları bunu ger-
çekleştirmek deseyor. Hiç şüphesiz olmasın ki vasiyeti-
niz yerine gelecek.

Halukun
Ayakları

Nazım Hikmet,
Orhan Kemal,
Ahmed Acif

Kauganın ezanı deriz ona. Çünkü hayatı bir kauga ile
germiştin. Düşüncelerini söz sanatı ile anlatmanın bedelini yazamam
her döneminde idemistin. Ölümünün ardından yıllar gesse de hala vasiye-
ti olan mezarının Anadolu'daki bir köy mezarlığında olması dileği
gerçekleşmemişti. Yarın hala bedel ödeneğe devam etmektedir.

Sözlerini ölümünün 43. yılında saygıyla anıyoruz. Onun eser-
lerini, düşüncelerini anlatabileceğimizi orada bu yazımızda yazmak
istedik. Ki bu iş bir yazı ile elbet sınırlı olamaz. Onu anlamak
sahsi özelliklerini tanımak, hayat hikayesini öğrenmek değildir
elbet. Onun fikirlerini, bağlı olduğu ideolojisi ve onun yaşamını yön-
lendiren büyük hürriyet davasını anlamak, bilmeye çalışmak gerekir.

★

Benim kuvvetim;

bu büyük dünyada yalnız olmamalıyım.

Dünya ve insanları yüreğimde sığ-

dırımda muamma deşilimler.

Ber kurtarıp kellemi nida ve sual işaretlerinden,

büyük kaugada

asık ve endişesiz

Şimdi sığırma. >>

Hayatına bakarsak, ordu ve saray çevresi bir ailenin çocu-
ğu olduğunu görürüz. Anne, babası, dedesi zamanının aydınları olarak
nitelenecek insanlardır. Bu yüzden edebiyat ve sanat dünyası içinde de-
miştir. Çocukluğunda yoksulluğu ve yoksul kesimi görmüştü. Bu yüz-
den de hayatını adayacağı davasının ne olduğunu heriki yıllarda net
olarak görünmüştü. Hatta aile çevresini bir şiirinde şu dizelele anlatır.

★

... babam

yüksük memur sınıfında, paşazadeyim kendisi,

Ber sınıf defterdir komünist oldum >>

Nazım, paylaşım savaşlarının olduğu yıllarda kurtuluş mücadelesine aktif olarak katılmış bu yüzden Denizcilik Harp Okulu'ndan atılmıştır. Genç yaşında başına gelen bu durum, ilerdeki yıllarda, usta bir şair olduğu zaman, onun yaşatılmasının gerekçelerinden biri olarak kullanılmıştır. Öyle ya, o komünistti! Savaş yıllarında yurdu terk edip Rusya'ya yani SSCB'ye kaşmıştır!

1920'de büyük hayali gerçekleştirmiş ve Moskova'ya gitmiştir. İşte burada sosyalizm sevdası ile yanıp tutuşan, savaşlar gönen, dinenen, savaşan, şehitler veren Sovyet aydın ve yazarlarıyla, şairleriyle tanışmış. Ve onlardan çok etkilenmiştir. Dünyanın gözceklemi burada tanışmıştır. Sınıflar savaşını, Amerikan ve İngiliz emperyalistlerin dünyayı ve Türkiye'yi ne hale çevirmek istediğini görmüştür.

Ve onun şairane ruhu "ML" genceğinde faha kalkmış, eşsiz şiirlerinin alt yapısı oralarda oluşmuş, gelişmiştir. Sonraki yıllarda bu düşüncelerinin bedeli faşizm tarafından bilalip önüne konulduğunda yıkılmamış, sauculmonisttir. Çankü teneli saplamdır. Kendi deyimiyke kav-
gası kendini sınımlatır adeta.

« Burguvali

kavgaya davet etti biz
Davetleri kabulümüzdür. »

Şiirleri eüranseldin Tüm insanlığı kavgaya sapırın. Tüm insanların başın, sémününün olmadı, yazarası bir dünyayı hak ettiğini haykır-
dizelerinde. Burguvali ve Geuresi elbet bu dizelere kelepece vurur ve yayınlamaz. Bu baskının tam tersi oranda bir tanınmışlığı ve sevilmiş-
liği vardır onun. 1930'lerde değil şiirlerinden bahsetmek, bir kopyasını çıkarıp yanında taşımak bile yasaktır. Ülkesine yasak bir zamandır. Ülkesin-
de yaşaması yasaktır ancak, ülkesinin hapishanesinde 13 yılını geçiren
Son kitabı "Şeyh Bedrettin Destanı" 1936'da yayınlamış. 1938'de
ise dümece bir şekilde yargılanıp, tutuklanmış. Ve bu mahpusluk sa-
dece onun dört duvar arasında kalması anlamına gelmez. Şiirlerinin
ve yazılarının tek bir satırı bile yayınlanmaz. O ülkesinden, insanlardan,
taştan, topraktan, denizden, sudan, akarsudan, kuştan, böceğe bşcekten
tecrüt edilmiştir. Ama hayattan ve davasından tecrüt edilmemiştir.
O büyük bir halk ve vatan sevgisiyle yoran tutufun demir kapılar
anında.

«

Dişarda bahar geldi karıçıpım, bahar,
Dişarda, bozkırın üstünde birde bir
taze toprak kokusu, kuş sesleri ve saine...
Dişarda bahar geldi karıçıpım, bahar,
dişarda bozkırın üstünde pıllıtlar...
Ve isende artık böcekleriyle çarların kenevet,
suyu donmayan testi
ve sabahları simenterun üstünde güneş...

Güneş,

artık o hergün öyle vaktine koşar,
bata yakın, bender uyar,
sönerek, ısıldayarak
yürür...

Ve gün ikindiye döner, gölpele diğer duvarlara
başlar tutuşmaya demirli perçenin camı:
dışarda aşkın olur,
bulutsuz bir bahar aşkını...

İşte işinde baharın en kötü saati budur asıl.
Velhasıl

O pul pul ısıltılı derisi, ateşten gözleriyle
bilhassa baharda ram ester kendine içindeki adamı
hürriyet derin ifrit ---

Bu bittecebe sabit, karıncım,
bittecebe sabit ---

(Bir cezaevinde, Tezitteki Adanın mektubunu "
İsimli şiirinden almıştır.)

Hapishanede konan yaşamı hayata geçirir. Bu şekilde hem pesimini
söpler hem de insanlarla ilişkilerini düzelter. O da kendi kabasıyla bir
konan yaşamı kurar. Burada da başkaya ufrar, cezaevi idaresi ona
haksızlık yapar. Kimi zaman mahkumları ona karşı kıskırtır. Kimi zo-
nun da dokunan kumların satışından vakkına dizesi alamaz. Bunların mo-
cadelesini de su duyuruları, tortizma ve kavgalarla verir. Faşizmin
tam hedefi onu ve ideolojisini yok etmek, onu sindirmektir. Sadece
hapishane yıllarında değil, hayatının her döneminde bir çok katliamlara,
sualemlere, küfür ve hakaretlere maruz kalır. Örneğin Kurtuluş Savaşın-
da yer alan kadın yazar Halide Edip onun "ideolojisiyle birlikte şiiri-
nin de bittiğini" ve "şiirini iyi de ideolojisini kötü bulduğunu" söyle-
mesi üzerine ona şu cevabı vermiştir:

"... Sonra ve belki hepsinden önce "ideoloji" meselesine pd-
düm. Hey sen sen bayır, dedim, ben dahi değilim, fakat iyi bir sanat-
karım ve bunu herseyden önce ideolojime borçluym. Eğer sizin iyi
sanatkarlarınız yoksa ideolojinizin bütün artık iyi sanatkara muh-
teva olamayacak kadar tefessüh (bozulma, sürme, kokulma) etmiş
olmasından gelir."

Nazım, dünyadaki Auschwitz ve Hiroşima denilen insanlık
dişer uygulamaları, katliamları görmüş bir insandır. Elbette her
dönümü düşünceye sahip insan gibi duygularını tespit edemez.
Drizinleyemediği duygu ve düşüncelerini eserlerinde yazmış. Öm-
ya insanlarını faşizme karşı olmaya sepiştirmişti. Bu yüzden de bir
dünya zornidiri. Ülkesi ise en yakın olduğu yani kendinden olduğu
bir mekandır. Bu yüzden vatanını sınırsız seven eserlerindeki kı-
siler halkın her kesiminden insanlardır. Örneğin "meneketinden
insan manzaraları" adlı eserinde, Türkiye'nin birçok bölgesinden
kadını, erkeği, çocuğu, genç ile insanlar vardır. Tek o-fak yarıları

aynı sınıftan yani ezilenlerden olmalarıdır. Ve ülkenin coğrafyasını
anlar okuturuz. Bu yüzden o bir avuç azınlığın değil, tüm ülkenin
sarıdır. Ülkesini diliyle, kültürüyle, geleneği, göreneği ile anlatır.
Onun Rusya'ya gidişi "vatan hasretini" ile susmalarına bir gerekçe
olarak gösterilir yma. Oysa o tüm dünyada vatan şairleri ile
bilinen ve severler bir şairdir. Şairleri türkçe harflerinde birçok
dilde yayınladın. Oysa o Türkiye ile ilgili düşüncelerini bu şekilde
açıklamıştır:

"Dünyanın en iyi insanların olan Türk halkını ve dünyanın en
güzel dillerinden biri ve belki de en başta gelenlerinden olan Türk
dilinin yabancı dillerde tanınmasına vesile olmak, ömrümün en
büyük sevinci ve şerefi olur.

Bir köylü toprafını ve ekizini, bir manengoz talihini ve
kendisini nasıl severse ben de Türk dilini öyle seviyorum"

Onun hapishaneye girmesi üzerine yurtdışında bir kampanya baş-
latılır. Ve diğer ülkelerin vatansever, dincevki şairleri, yazarları onu
sınıf kardeşliğine dayanan ortak paydaları ile sahiplenmişlerdir.
Pablo Picasso, Jean Paul Sartre bunlardan bir kaçıdır.

Nazım Hikmet 1950'de cezaevinden çıkmıştır. 1951'de ise
vatandaşlıktan alınmıştır. Bu karar hukukçular tarafından huk-
uk dışı olarak değerlendirilse de o bir daha menleketine dö-
nemeden 3 Haziran 1963'te Moskova'da dünyaya gözlerini
yummıştır.

O ise, 1959'da şu dizeleriyle, onu vatandaşlıktan çıkaran
hükümetin başbakanı Adnan Menderes'e seslenir:

"Türküler söylendikçe Türk diliyle

Seni seviyorum gülmü, derdikçe

Türk diliyle

Türk diliyle gülünüp

Türk diliyle ağıtılar yakıldıkça,

Adnan Bey,

ben anlacağım,

anıldıkça Türk diliyle size savaşıyorum." •

Yasaklı yıllarından ve ölümünden sonra Türk halkı onun şiirle-
riyle tanışabildi. TSN Dergisi 1965'te şiirlerini yayınladı. An-
cak bunun bedeli de yayıncı ve yazarlara kapatma ceza-
ları ve sesizli baskı politikaları olarak ödendi.

Daha sonraki yıllarda sinastıyla şu şekilde yayımlandı

Şerhler:

Önce 1978 ve 1980 yılları arasında bütün şiirleri
Cem Yılmaz'ın "Adnan Bezinci" tarafından çıkarıldı. Bu
yayınlarda şiirlerin tamamına yakını okuyucu ile buluşmuştu.

Daha sonra 1987 yılında Adan yayıncısı Asım Beşiri ve Mehmet Ruat'ın çalışmaları sonucu tam bir yarı ve çeviri kitabını 26 bölümlük bir dizi ile yayınladı.

Nazım'ın yazdığı senaryolar da vardı. Muhsin Ertuğrul ile tutuklanmadan önce çalışmış ve tam senaryo ve piyesler film ve tiyatro eseri olarak sergilemiş. Üzerindeki bastırılardan dolayı farklı isimlerle yazar senaryoları. Filmlerden bazıları şunlardır: Aysel Bataklı Damla Kızı, Bir Millet Uyanıyor,

Hatta "Güneşe Döğru" filminde senaryo yazarlığının yanı sıra yönetmelikte yapmıştır.

Bunun dünyasında ise ona karşı dâmanlık hala sürmektedir. Çünkü o bir komünist olarak yaşamış ve öyle ölmüştür. Ona dâmanlık komünizme dâmanlıktan başka bir şey değildir. En yakın tarihte yani 2002 yılında onun 100. doğum gününde UNESCO isimli emperyalist bir örgütü onu tekrar hatırlamak istemiş ve 2002 yılına Nazım Hikmet yılı adını vermiştir. Bu, ona İtbarın geri ödemesi gibi gösterilse de tam tersine tazidiği defetlere ve dünya halklarına karşı bir saygısızlıktır. Çünkü o hala Türk vatandaşı değildir ve hala mezarı Anadoluda bir köy mezarlığında değildir. Bu tavır ile kalırsa iyidir. Daha da baher onun tam hazırlanan CD'ye alınan şiirlerden birisi sansürlenerek yayımlanmıştır. Bu şiirin sansürlenme nedeni tamamen güncel politikalarla ilgilidir. Ki bu konu yani Uluslararası Kadere İni Tayın Hakkı maddesi ülkemize demokrasi ve sosyalizm gelene kadar parçeldir. Nazım şun dizeleri ile gösaktirmiştir:

"Bakkal Karabet'in işkleri yanmış,
appetmedi bu Ermeni vatandaş
Kürt döğlarında babasının
kesilmesmi.
Fakat seviyor seni
Çünkü seni de appetmedin
bu kararı: sürçleri
Türk halkının adına "

O, halkların kardeşliğine vügu yapmış. Ömrünü kuma adadığını bir kez daha göstermiştir. İşte İstefettikeleri! Hedriyeye, konseye bırakmadan gerçek cevabi yine Nazım'ın dizeleri vermiştir. En güzel şiirleri diye seattikleri menleket sevdasını en iyi anlatan şiirlerin gençleri bulur. Çünkü ülkemiz birçok halklardan oluşur ve bu halklar birçok kuyun ve katliamlar görmüştür. Bu gerçek hiçbir zaman ve hiçbir ortamda gözand edilemez.

Bugünlerde ise "Romantik Komünist" demektedir ona. Niye ve nereden yola çıkılarak söylendiğini anlatmaya gerek yoktur. Çünkü dünyadaki ezilen halkların mücadelesi hala sürmekte ve Nazım hala kavgaya devam etmektedir.

"Romantik Komünist: Nazım Hikmet'in yazarı ve yapıları" (Yazarı: A. Clare Brandabur) isimli kitapta da onun Stalin kızı olduğu yazılmaktadır. Bu karalama onun üzerinde yine Stalinle yapılır. Çünkü dünya halkları, Nazımlardan dünyayı kurtarmanın Stalin önderliğindeki Kızıl Ordu olduğunu hiçbir zaman unutmemiştir. Ve Nazım'ın Stalin gibi bir halk önderine, komünist öndere karşı olduğu söylenerek onun sadece bir sanatçı olduğu anlatılmaya çalışılmıştır. Oysa Nazım bir komünisttir ve komünistlerin arasındaki ilişkiyi hiçbir emperyalist göz, yazar, sanatçı vs. anlayamaz. Sadece karalamakla yetinir. Ve Nazım ve de Stalin onların deneyimleriyle ile açıklanamaz.

"Stalin benim için çok önemlidir. Gözümün işi, fikirlerimin kaynağıdır. Beni o yarattı" der.

Tam baskı ve zorbalıklara, vasiyetinin yerine getirilmesine gibi ucuz oyunlarla saldırılara rağmen Nazım şu dizeleleyle herşeyi açıklamaktadır.

"Bana yeter

gülmüncü asında olduğum safta olmak

bizim tarafta olmak

ve dövmek yeni bir alan için ---

ORHAN KEMAL

Yazarımız bir Anadolu yazarıdır. Çocuk yaşta çalışacak kadar yoksulluğu iyi tanımaktadır. Ve o yaşlardan itibaren etrafını gözlemlemeye başlar. Olayları adeta beynine kaydeder. Bu yüzden eserlerinde onun anlatıcılığı değil, aktarıcılığı öne çıkar. O, halktan aldığı halka vermektedir. Eserlerini okuyanlar bir belgesel izleniş tadını alırlar. Örneğin; kalın romanlardaki görsel çizimleriyle konuşmaktadırlar.

Geri yanında yazdığı romanlar onun bilgeliğini de gösterir. Çünkü yaşadığı tecrübelerle değil gözlemlerine dayanarak yazmıştır. 1960 sonrası cidede yaratılan görsel çizimler onun halkla buluşmasını tamamlamıştır. Ülkede, okuma sevgisi onun eserleriyle gelişmiştir aynı zamanda. Çünkü o ortamda o aileli, ezilen halkı anlatmaktadır. Ve bu durum okuma isteği ile dolu bir toplumu yakından ilgilendirmiştir.

Geceesinde olarlara karşı kayıtsız kalabilen günümüz
aydına her zaman ve her şekilde örnek olabilecek bir aydındır.
Şairin "Hasretimden Prangalar Estittim" isimli bir şiir kitabı
vardır, tüm şiirleri burada toptarmıştır. Bir ömür boyu okunan
şiirleri biriyi: doğruya, güzele, insaniye, sınıf kime, adalete, kavgaya
coşkun

- / -

AKŞAM ERKEN İNER MAHPUSANEMEYE

Akşam erken iner mahpusaneye
Ejderha olsa kâr etmez
Ne kavgada ustalık
Ne de cıvıltı yünük cıvıltı olsun
Kâr etmez, maceda faine dolar,
Alıp götürür hasrete

Akşam erken iner mahpusaneye
İner, yedi kol demiri,
Yedi kapuya,
Binden, aplanaklı olur bahçe
Kördele, duvar dibinde,
Üa dal gece sefası,
Üa kök hercai merake...

Vurulsam kaybolsem derim,
Ardıçlıklar, bir kavgada,
Erkekçe olsun isterim.
Dostluk da, düşmanlık da
Hiçbiri olmaz halbu ki,
Gezer süngüler namluya
Bazılar gece devriyesi jandarmaların...

Hirsla sakarım kibriti,
İlk nefeste yarılanı çıkarım,
Bir duman alırım, dolu,
Bir duman, kendimi öldürseye.
Bilirim, "sen de mi?" diyeceksin,
Ama akşam erken iner mahpusaneye.
Ve dışarda delikanlı bir bahar,
Sevdiğim seni,
Gülhanıya...

Eserleri sadece öykü ve romandan oluşmaz. Senaryo ve oyunlarda yazar. Eserlerinde Göküröva'daki yoksulluğu, tekerlingat köy-
lüler, yoksulluk, hastalık içinde sığırçılık ve tahıl kurulumlarıyla
yaşayan insanlar, şehrin kenar mahallelerindeki yoksulluklar
onun eserlerinde yer alır. Her zaman kendi sınıfını ve halkını
anlatır. Halkın dürüstlüğüne, acıklığını yazar sadece. Anadolu
köylüsünün büyük şehirlere göç etmesiyle beraber karşılaştığı
kederleri, acıları, acıntıları yazar.

1938 yılında askerlik sırasında asilsiz bir nedenle
cezaevine konular. Bursa Hapishanesi'ne Nazım'la tanışır ve
toplumun duygulu seslerinden birisi olmasında bu dostluğun önemi
bir yer vardır.

Kısacası Orhan Kemal, halkın aydınıdır. Hiçbir zaman, hiçbir
şekilde kendin vurgamemiştir. Bugünün ve geleceğin aydınlarına,
yazarlarına örnek olabilecek insanlarımızdan, sanatçılarımızdan
biridir.

Ölüm yıldönümünde onu saygıyla anıyoruz.

Eserleri: Avare yıllar (1950)

Cemile (1952)

Dünya evi (1960)

İspinozlar (oyun)

Yalova Kaymakamı (oyun)

(DİSK'in 1967-68 dönemi için verdiği en iyi oyun ödülü sahibi)

Yapmur yağdı bulutlar (öyküler)

Dünyada harp vardı (öyküler)

AHMED ARİF

Haziran ayında yine defteri bir zatimizi, Ahmed Arif'i
yitirdik.

Kavganın susmayan gövdesi Ahmet Arif. Bunun bedelini
o da ömrüyle ödemiştir. Bastılar, tekerceler, zindanlar pörmüşler
o gözleri ülkesinin emperyalistlere pekmez sekitaliği günler pör-
müştür. Ancak, hiç susmamıştır. Her zaman yüreği haklıdır.
Yüreği hep halkın için serpmiştir.

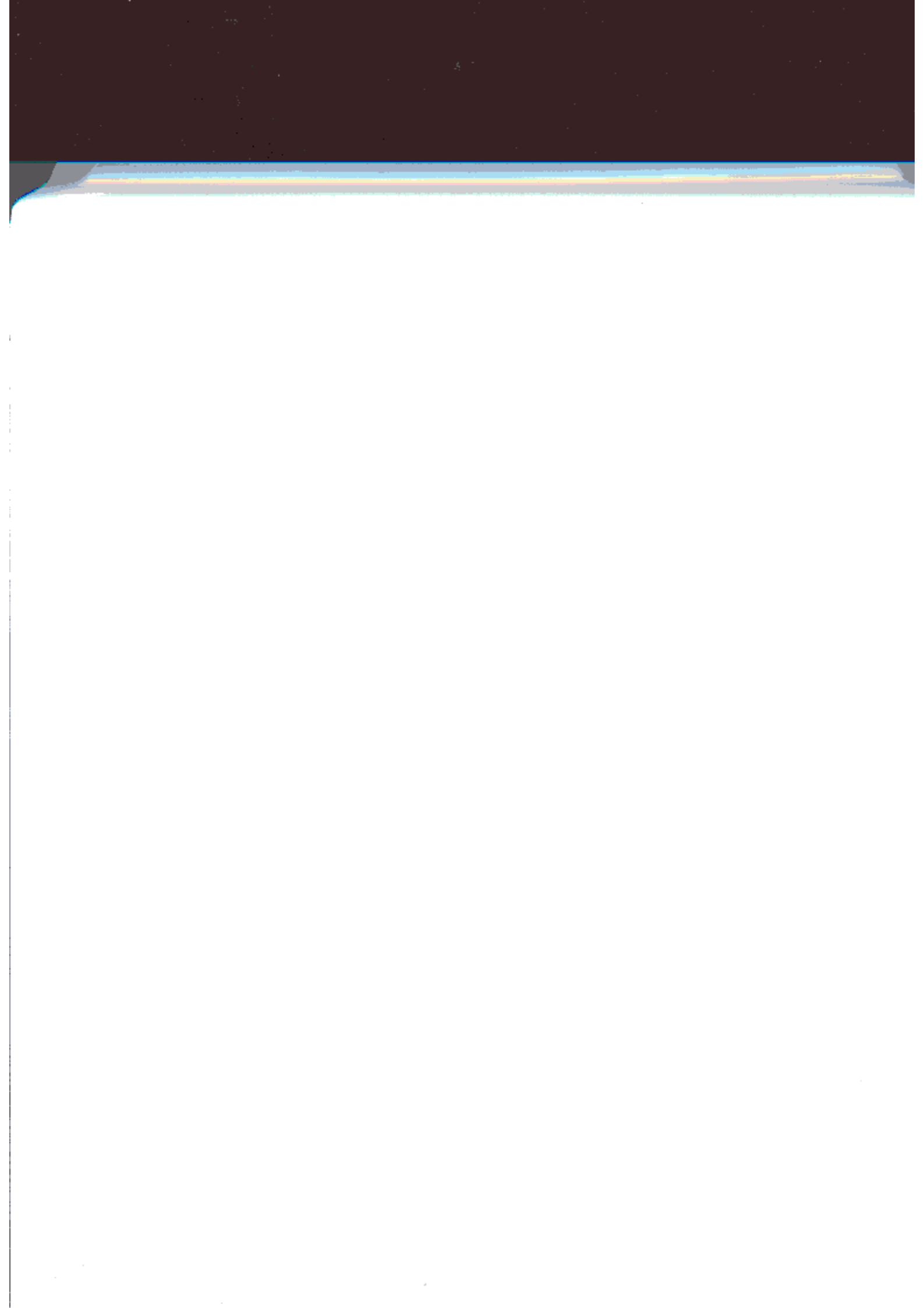
Ahmed Arif; Diyarbakır Halapce'de yoksul bir halk çocuğu
olarak doğmuştur. Ve yoksulluğu hiçbir zaman gözünün önünde
ve kalenin önünde eksik tutmamıştır. Her okuması hem san-
lımıştır. Emeği, sınırsızlığı yakından tanıdı. Halkını yakından tanıdı.
Özellikle köylü halkının bitmeyeceği acısını, yaşadığı zulmü
yazar eserlerinde. Ve hep kavgaya giren emellerini okurken,
her okumada yeni bir umut, yeni bir ışık bulur okuyucu. Bir
halkın acısını en güzel ve en manalı ancak onun dizeleği anlatır.

GEYİK BİZİM ORADA KUTSALDIR

Bizim köyün yakınında, dağın içinde bir türbenin yanında dinlemek, ihtiyaçlarını karşılamak için oturan 12 şahatımız doğuştan birşeyle karşılaşmış. Türbenin üzerine dağın yükselen dağların arasında bayruzları cotal cotal olan bir geyik görünür. Şahatların birisi bizim köylüdür. Geyiğin kutsal ve de yol gösterici olduğunu bilir, yanındaki arkadaşlarını uyandır. Arkadaşlar bu geyik bize birşey anlatıyor der, geyiği takip etmelerini söyler, herkes şaşkın şaşkın ona bakar. Ama o komutan olduğu için onun sözünü dinlerler. Ve geyiğin peşine düşüp oradan ayrılırlar. Şahatın biri merak edip orasına bakar, bakar ki ne görsün. Onlar uzak bir mesafeden gelen katil sürüsünü görür. Komutanına: Komutanım neden bize geyiği takip etmemizi istedin diye sorar. O da arkana bak gelenleri gör, Onları gördüğüm için sordum der Şahatımız. Öyleyse dinleyin, arkadaşlar ben geyiğin hikayesini köyümün büyüklerinden dinledim. Onlar şöyle anlatırdı: Bizim yaylada bir dağın yüksek zirvesinde bir anıyla bir kız yaşamış, onlar kimseyle diyalog kuramazmış. Onların beslendiği sadece geyiğin sütüymüş. Bir gün anıyla kızın kötülük yapmaya gelen kötü bir avcıyı farkeden geyik kaçmış. Anıyla kız yaşamış onu takip edip oradan ayrılmışlar. Ama barınacak başka yerleri olmadığı için geri dönmüşler. Kötü avcı vaz geçmemiş kız geyiği sağarken geyiği vurmuş. Orada avcı ve de kız taşalmış. Arkadaşlarında şaşkın şaşkın onu dinlerler. Anlattıklarının haklı olduğunu anlatırlar. Çünkü ölmüş mangaları onları kurtarmaya gelmişler ama geyik bizim şahatlarımızın önemlerini istememiş, Onlar bizim şahatlarla dalga geçmiş sizde amma batıl inancınız diye. Ciddiye bile almamışlar. Bizim şahatlar geyiğin peşinden oradan ayrılmışlar. Şahatların dediğine inandımayan grubun olduğu sığınaklar askerler tarafından basılıp talan edilmiş. Askerler sığınakta ne var ne yok eşeklerin arkasına bağlayıp köye getirmişler. Köylüler bizim şahatların sonrakı ok üzülmüşler. Askerler çekilince şahatlar köye inmiş köylüler onları görünce çok sevirmiş. Hem kendi yakınlarının yaşadığına hem de şahatların yaşadığına. Bizinkiler basılmış köylülere nasıl askerin kurtulduğuna kurtulduğuna sayarlarda birisi çok güzel kaval çalar, anneside kavala türküsü söyler. Serde Akkattı olmak vorya. Başlar bizim şahat kavalla geyiğin türküsünü çalmaya:

"Gelme avcı gelme benim izime
mor sinekler katar ala gözümde
Ben ötürsem kimler bakar kuzuma
Dağlarda yorar zanna geyik"

diyeret devam eder ana-ağul geyiğin türküsüne. Köylülerde bunu hep anlatırdı. O yüzden geyik vurulmazdı, bizim oralarda. Çünkü kut saldı.

SU KOMÜNİZM İLLETİ!

ABD Başkanı George Bush, 1940-150'li yıllarda ABD'nin Türkiye'yi tehdit eden komünizmden koruduğunu açıkladı. Ohh bee iyi ki korumuş, bizi komünizmden.

Bahsedilen yıllarda ABD'nin başkanı baba Bush değildir. Hani şu Kızılderililerin kemiklerini çalan dede Bush da değildir. Harry Truman adında çok mühim bir şahsiyet vardır, tüyü yolunmuş kartal amblemlik koltukta. Ne yapmış bu mühterem adam. Tehlikeyi görmüş ve Türkiye'ye doktrin göndermiş. Mestleği doktorlukmuş bilinmez ama reçete yazmaya pek meraklıymış. Sabah-akşam yemeklerden önce ac kamına alınan bu ilaçlar komünizm illetinden kurtarmış Türkiye'yi. Ohh be, nasıl rahattık gerçekten iyi ki korumuş bizi komünizmden.

Peki ne yazıyormuş reçetede?

Son deliğine gelmiş kemere birkaç delik açılması, bir oraya gelmeyen yakaların organla bağlanması, moşların azaltılması, eğitime harcanan büyük paralara büyük paralar eklenmesi! İsciye, kötek, memura patok, öğrenciye top, kadına siddet-istismar, emekliye aile, istenceye tolerans, kayıplara devam, kaçırımlar oynar, idamlar şahane, bal hafifhane, hiç özgürlük, ---

Yatan parsel parsel satılsın, kasalar daksun, beyler, paralar yesin -icisin, kimse laf etmesin. Ohh bee iyi ki kurtulduk şu komünizm illetinden.

Bu reçeteyi beğenmezseniz başka yöntemleri de var ABD'nin. Sec-beğen -kullan, itikilî ilişkiler -sözleşmeler, anlaşmalar, kriterler, asket üstler...

Artık bunu da beğenemedik diyemezsiniz. Dediniz mi?... Üstlerce bomba tepesinde, sağlık ambargosu cebinizde, evler yoktur, ülke yıkılır. Kıtla baştan tepeye oturtulur. Afganistan, Irak gözünüzde sokulur. "Bo-na kersi çılma yoksa sonun böyle olur" denilir.

Akıtırlar katlinizi, oluk oluk kadın-erkek, coluk-cocuk, genç-yaşlı demeder. O kor deriyosında otarlar köhkaholarını. Adına ceza-eril dedikleri istence merkezlerinde okla gelmedik uygulamalarla insaniğin ması öğlütülür.

Bir kere daha Ohh bee iyi ki kurtulmuşuz komünizm illetinden.